

Tướng Quân Vương Phi - Chi Hoa Chúc

Contents

Tướng Quân Vương Phi - Chi Hoa Chúc	1
1. Chi Hoa Chúc - Chương 1	1
2. Chi Hoa Chúc - Chương 2	5
3. Chi Hoa Chúc - Chương 3	9
4. Chi Hoa Chúc - Chương 4	12
5. Chi Hoa Chúc - Chương 5	15
6. Chi Hoa Chúc - Chương 6	20
7. Chi Hoa Chúc - Chương 7	24
8. Chi Hoa Chúc - Chương 8	28
9. Chi Hoa Chúc - Chương 9	31
10. Chi Hoa Chúc - Chương 10	34
11. Chi Hoa Chúc - Chương 11: Vĩ Thanh	39
12. Chi Hoa Chúc - Chương 12: Tướng Quân Vương Phi Chi Hoa Chúc Đặc Biệt Thiên “sinh Sản”	41
13. Chi Hoa Chúc - Chương 13: Tướng Quân Vương Phi Chi Đệ Đệ Hôn Ca Ca	43
14. Chi Hoa Chúc - Chương 14: Tướng Quân Vương Phi Chi Kẻ Thứ Ba	45

Tướng Quân Vương Phi - Chi Hoa Chúc

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, cung đình, 1-1, mỹ-anh tuấn, cường-cường, ngược công, huynh đệ văn, niên hạ công, trung khuyến cô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-quan-vuong-phi-chi-hoa-chuc>

1. Chi Hoa Chúc - Chương 1

Tiếng ve kêu ngày hè, giật mình tỉnh giấc, bỗng nhớ lại ký ức vắn ngủi đông trong sâu thẳm nội tâm.

Tha tồn tại, cảm rã trong sinh mệnh hắc, không tài nào vớt bỏ.

Đôi mắt trong suốt sáng loáng, cùng một tiếng gọi thật dài. “Diệp.” Hắc nghĩ trái tim cũng nhanh muốn nhảy ra ngoài. Đôi tay nhỏ bé mềm mại hướng tới trước mặt hắc. “Diệp.”

Nhìn không được kiểm chân tại trên môi người nọ ẩn hạ một nụ hôn... Còn chưa kịp tiếp xúc, tiếng ve kêu râm ran làm hắc chợt tỉnh giấc...

Đồng!

Từ dưới thư quyền cấp tốc ngẩng đầu.

Vừa đọc được gì? Vội gỡ lại quyền sách đang cầm trên tay.

Dĩ nhiên thất thần.

Nhu nhu cái mũi cao thẳng, nghiêng mặt gọi: “Đồng.”

Tiếng gọi của thiếu niên nhượng bào huynh Đồng đang vui đầu đọc sách bị giật mình hoảng sợ.

“Cái gì?” Khuôn mặt tuấn dật dưới ánh dương quang ngày hè càng tuấn khí, nhượng Hoàng Phủ Diệp không cầm ngừng hô hấp.

Thời gian trôi qua vội vàng như nước chảy, nhìn lại, đã qua vài chục năm.

Mười năm trước, cái tên hoàng huynh ngu ngốc gì cũng không hiểu kia, hiện tại nghiêm nhiên trở thành một thiếu niên chừng chạc trì lễ.

Hoàng Phủ Diệp tĩnh tĩnh nhìn chăm chú vào thiếu niên. Mày kiếm anh tuấn, khuôn mặt cương nghị, da dẻ căng mịn, đôi mắt sáng sửa lộ ra tia dịu dàng... Tất cả đều nhượng hấn không rời được tầm mắt.

“Diệp?” Thiếu niên giơ tay lên, tại trước mặt bào đệ đang ngây người lắc lư: “Người không sao chứ?”

“Không... Không có việc gì.” Hoàng Phủ Diệp quay mặt đi, cứng ngắc tránh khỏi Hoàng Phủ Đồng đang không hiểu chuyện gì.

Lấy sách che lại vẻ mặt xấu hổ.

Hỗn đản! Thảm mắng chính mình.

Hấn hiện tại nên hỏi ‘người đọc tới đâu rồi’ mới đúng ba. Sau đó lại giả vờ đọc sách ôm lấy cổ Đồng, cọ vài cái, ăn chút đậu hũ...

“Đồng, người đọc đến đâu rồi?” Hoàng Phủ Diệp từ trong uẩn nộ thoát thân, khôi phục trạng thái bình thường. Đứng dậy nhẹ nhàng bước tới phía sau Đồng.

“Chưa đọc được mấy.”

“Sách này đọc rất trúc trắc, rất khó đọc.” Giả vờ oán giận, cả người đều động ở trên vai Hoàng Phủ Đồng.

“Quả thật rất tối nghĩa.” Lật qua một trang, Hoàng Phủ Đồng hướng bào đệ mỉm cười, trọng lượng trên vai truyền tới nhượng y không khỏi kéo kéo khoe miệng.

“Đồng.”

“Cái gì?”

“Sau này người... cùng ta thành thân có được không?”

“Thành thân a...” Liếc nhìn trang sách “Dục tu kỳ thân giả, tiên chính kỳ tâm. Dục chính kỳ tâm giả, tiên thành kỳ ý. Dục thành kỳ ý giả, tiên trí kỳ tri. Trí tri tại truy nguyên.”

Không hề để ý trả lời Hoàng Phủ Diệp.

Một lát mới ý thức được chính vừa nghe được câu nói khủng khiếp đến mức nào.

“Ba” quẩy sách trên tay theo tiếng trả lời rơi xuống.

Gió nam không thức thời lao vào trong phòng, lướt qua trang sách, hoa hoa tác hưởng.

Hấn vừa nói gì vậy.

“Ông” một tiếng, trong đầu trống rỗng, tùy ý Diệp thưởng thức, thân thể Hoàng Phủ Đồng bỗng nhiên cứng đờ.

“Diệp... Người vừa, vừa nói gì?” Tròng lớn mắt, nỗ lực duy trì chính lãnh tĩnh.

Nếu vừa rồi hấn không nghe nhầm...

Thành thân! Hình như Diệp vừa nói vậy.

“Chúng ta thành thân ba.” Trong mắt Hoàng Phủ Diệp chợt hiện vi quang, nhưng không có nửa điểm suy nghĩ. Thấy Hoàng Phủ Đồng không có phản ứng, như sợ y không nghe rõ, cúi đầu ngậm lấy thùy tai nhẹ nhàng cắn cắn.

Đồng bị khí tức ấm áp làm kinh sợ. Bọn họ từ trước đến giờ luôn luôn thân mật khăng khít không hề có chút xấu hổ, bỗng hiện tại lan tỏa giữa hai người.

“Diệp, chắc ngươi cũng mệt quá rồi, không nên xem sách lâu như vậy, mau tới Ngự Hoa Viên nghỉ chút đi, có thể phụ hoàng cùng cha cũng đang ở đó đấy...” Cuống quýt rời đi đề tài hoang đường.

“Ngươi cũng đi chứ?” Thân thể đứng thẳng đường như không có việc gì nhìn thiếu niên bởi xấu hổ mà hai gò má phồng hồng, tim bỗng nhiên đập mạnh.

“Ta? Ta còn chưa mệt, đọc sách thêm chút nữa.” Nhặt quyển sách rơi trên bàn, lật vài trang giả bộ nghiêm túc đọc, khóe mắt nhưng nhìn không được liếc nhìn bảo đệ.

“Àn, có lẽ ta thực sự mệt mỏi.” Cười cười, khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên nhượng trong lòng Hoàng Phủ Đồng bùng lên cảm giác quái dị. Y không biết đó là cảm giác gì, cũng không biết cảm giác đó là tốt hay xấu.

“Đã mệt thì mau đi nghỉ đi. Sách không phải chỉ một hai ngày đêm có thể đọc được, giống như giang sơn cũng không phải nói cai trị là có thể cai trị. Nếu phụ hoàng không nghỉ ngơi, nhật lý vạn kỳ để ý quốc sự, thân thể cũng sẽ mệt mỏi đến suy yếu, hướng chi là ngươi?” Đối với đệ đệ thân thể từ nhỏ đã ốm yếu này, Hoàng Phủ Đồng tràn đầy thương tiếc, chỉ mới nói ra đã làm y lo sợ. Cái tên đệ đệ mất phượng, môi đỏ, da trắng, toàn thân bao phủ quang mang trí cao này vẫn là bảo bối hắc tối sủng ái.

”Vậy ta ra ngoài đi dạo một chút.” Thiếu niên tự cố tự địa bước thong thả tới cửa.

Ngay khi Hoàng Phủ Đồng thở ra một hơi, thiếu niên chợt quay đầu lại nhìn y cười nói: ”Đồng, chuyện ta vừa nói không phải nói giỡn.”

Tiểu mâu xán nhược tinh thần dưới ánh nắng ngày hè trong suốt như phalê, nụ cười nghiêm túc này, hung hăng chiếm đoạt tâm Hoàng Phủ Đồng, đến nỗi tới tận buổi chiều, khi y bỗng nhiên nhớ tới, tim y đập nhanh tới mức chén trà trong tay đổ hết ra bàn...

“Phanh phanh” y hầu như có thể nghe được tiếng tim đập như hươu chạy. Cửa đã đóng lại từ lâu, nhưng thanh âm của thiếu niên vẫn lảng vảng bên tai.

“Chúng ta thành thân ba...

“Ta không có nói giỡn đâu...”

“Đồng Đồng Đồng...”

A!

Lui lại phía sau vài bước, không ngờ đụng phải ghế phía sau, không còn chỗ lùi bước.

Tại sao có thể như vậy? Vốn đang êm đẹp, rốt cuộc đúng từ bao giờ? Thành thân? Diệp, Diệp sao lại có loại suy nghĩ này? Nhất định phải có chỗ nào có vấn đề. Nhất định vậy!

Đại hoàng tử chừng chặc trong nháy mắt loạn thành một đoàn, cũng không còn tâm tư nào đọc sách nữa. Cái gì mà “Quân tử tất thành kỳ ý.” “Hiền kỳ hiền nhi thân kỳ thân...” Hết thấy đều bị nụ cười của thiếu niên quấy rối, tâm tư rối như mớ bông bong, không bỏ đi được, nhưng nhớ tới lại rối loạn.

Thành thân? Hai nam nhân? Tuy thành hôn đồng tính được cho phép tại Đại Mật, như phụ hoàng cùng cha cũng đều là nam nhân, nhưng vấn đề chính là... Diệp là đệ đệ sinh đôi của y! Thành thân... chẳng phải trái với lẽ thường?

Đợi đã. Y đang nghĩ gì vậy?

Đây căn bản chỉ là ý nghĩ thoáng qua của Diệp, sao phải lưu ý đến vậy? Đùa giỡn, chắc chắn chỉ là đùa giỡn thôi. Hung hăng bóp chính tay phải đang cầm sách.

Sau đó phải làm gì? Đối mặt với Diệp thế nào? Giả bộ chuyện gì cũng không phát sinh? Thế nào khả năng? Nên... nên làm gì bây giờ?

Diệp có ý nghĩ này trong đầu, không hiểu phụ hoàng cùng cha có biết không? Nếu biết phải làm gì?

Tâm y đã sớm hỗn loạn, không thể đọc nổi sách thánh hiền.

Đặt sách ở một bên, cơ thể cứng ngắc ngồi trên ghế làm bằng tử đàn.

Làm sao bây giờ? Y triệt để vô lực.

Coi như không nghe thấy gì... Cuối cùng cũng chỉ là trò đùa mà thôi...

Ha ha... Đúng... Cứ... Cứ như vậy đi.

Trên trán đã có mồ hôi lạnh chảy ra, Hoàng Phủ Đồng quyết định làm bộ giả ngu.

“Thiết” nhẹ nhàng phun ra một tiếng, Hoàng Phủ Diệp nghiêng nghiêng người, nhượng rừng cây che khuất thân ảnh, nhất cử nhất động của hoàng huynh trong thư phòng đều nhìn thấy hết. Biểu tình thư thái của người nọ khơi dậy bất mãn trong hân.

“Sẽ không cứ vậy kết thúc đâu.” Hân đang nói với chính mình.

Cuộc sống như từ giữa khe cát bỏ trốn, Hoàng Phủ Diệp nhặt lên đồng tây đang lóe sáng trong cát bỏ vào ngực... Mà tia chớp kia vĩnh viễn là Đồng.

Mở ra họa quyển, trên bức tranh chính thị Hoàng Phủ Đồng thân mặc áo lam.

Cẩn thận phác họa độ dày vừa phải của đôi môi người nọ.

Dùng màu đỏ của hoa mẫu đơn trộn với chút nước, nhúng đầu bút vào, lại một phen phác họa, vẽ nên thân hình người nọ...

Hoàn thành.

Khuôn mặt trong sáng mà tuần dật hiện ra trên trang giấy. Hoàng Phủ Diệp câu dẫn nhất mạn đàm cười, bỗng một trận ho khan bất ngờ ập tới làm cắt đứt suy nghĩ.

“Khái, khái.”

Chắc bởi về suốt đêm, lại gặp gió lạnh, thân thể vốn không chịu được giá lạnh. Hoàng Phủ Diệp thấy trước mắt loang loáng, cảnh tượng bỗng mơ hồ.

“Chủ tử, ngài nên đi nghỉ đi.” Thái giám thiếp thân cầm lấy áo ngủ bằng gấm, muốn thay hân đặt lên vai lại bị ngăn cản.

“Ta nào có suy nhược như vậy. Chỉ là gặp chút hàn mà thôi. Người lui ra ba.”

Thái giám “vâng” một tiếng muốn chạy, nhưng bỗng bị gọi giật lại.

“Để ý cái miệng của người, nếu ai biết ta ngồi đây cả đêm, ta cắt đầu lưỡi người.”

“Vâng, nô tài tuân mệnh!” Cuống quýt quỳ xuống, nhìn thấy sắc mặt chủ tử hơi chút hòa hoãn, ý bảo hân lui ra mới hoảng hốt chạy ra cửa, còn không quên khép cửa lại.

Vốn tiểu tử tông từ trước tới nay hay thay đổi thất thường, giờ khắc này còn được sủng ái, nhận ân huệ, sau một khắc liền thân thủ dị chỗ. Ví dụ cũng không hề thiếu. Làm nô tài chính đa xem đa nghe, ít nói ít quản mới tốt. Chủ tử vui vẻ, có khi còn có thể được chút tiền thưởng, nếu nổi giận, chính cũng không có mấy cái đầu để lai bồi.

Vỗ vỗ ngực cấp chính an ủi, tiểu thái giám không dám ở ngoài cửa dừng lại lâu, một chút liền ly khai.

Tỉ mỉ nhìn người trong tranh, dần dần cũng không quản được chính trái tim. Dáng vẻ lạnh lùng của Hoàng Phủ Diệp dần dần sụp đổ.

Tiếng cười khê từ trong bạc thần tràn ra.

2. Chi Hoa Chúc - Chương 2

“Ca, người đang vẽ gì vậy?” Hoàng Phủ Kỳ Tích mười ba tuổi lộ ra cái đầu nhỏ nhắn, hiếu kỳ nhìn nhị ca luôn luôn lạnh lùng như băng bỗng lộ ra nụ cười ngọt ngào.

“Không quan hệ tới người.” Cầm lấy bức hoạ, trầm nghĩ chắc trong lúc chính thất thần tam đệ lên vào, lãnh hạ mặt, không hề để ý tới tồn tại của tam đệ.

“Cho ta xem.” Kéo kéo tay áo Hoàng Phủ Diệp, bàn tay nhỏ bé chỉ chỉ vào bức hoạ trên bàn.

“Người đã đọc sách xong chưa? Phụ hoàng sắp tới xem rồi đấy.” Dời đi sự chú ý của tam đệ.

Thu hồi bức hoạ, cũng không quay đầu lại đi khỏi thư phòng.

Tiểu quý vương vúi.

Mắng thầm. Hắn ghét cái tên đệ đệ luôn luôn xuyên vào giữa hắn với Đồng. Mà lần nào Hoàng Phủ Đồng cũng thương yêu nó như bảo bối.

Hoàng Phủ Kỳ Tích. Sau này hắn không dùng thuốc nổ bả thối tiểu quý này phóng ra bên ngoài, mới là kỳ tích chân chính ba.

“Diệp.” Thanh âm quen thuộc nhượng Hoàng Phủ Diệp cả kinh. Quay đầu nhìn hướng phát ra âm thanh — thiếu niên thanh thanh khí sảng đang tiến về thư phòng.

“Đồng?” Bằng lãnh lần thứ hai lại bị tan chảy, nụ cười từ nơi khoé miệng tràn ra. Cẩn thận cuộn tròn lại bức hoạ cất vào trong tay áo.

“Àn. Ta tới tìm tam đệ. Vừa nghe vú mẫu nói nó tới đây. Nó đâu rồi?” Lắc lắc mứt quả trong tay, tận lực nhượng chính trông tự nhiên.

“Người xuất cung? Tới chợ?” Hoàng Phủ Diệp trong mắt phóng xuất quang mang.

“Đúng vậy.”

“Sao không gọi ta cùng đi?”

“Xuất cung đi dạo, đi một lúc sẽ trở về, vậy nên không gọi người.”

“Nga.”

Bầu không khí xấu hổ.

Trầm mặc rất lâu cuối cùng cũng do Hoàng Phủ Diệp đánh vỡ.

“Của ta đâu?” Vươn tay, hướng Hoàng Phủ Đồng muốn mứt quả.

“Ta... Ta chỉ mua một cái.”

“Xi, keo kiệt.” Làm bộ bất mãn tường phải ly khai, không ngờ vô tình chạm vào vai của thiếu niên cao hơn mình một chút.

Trong lúc lướt qua, Hoàng Phủ Diệp vẫn duy trì nét mặt vui vẻ nhẹ giọng nói: “Chúng ta thành thân nga.”

“Ba.”

Thoả mãn nghe thấy thanh âm của vật gì đó rơi xuống đất.

Cùng với tiếng đẩy cửa của tiểu quý. “Mứt quả của ta a.” Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Sung sướng câu dẫn nơi khoé miệng.

“Khái, khái.” Cổ họng có chút ngứa, không tự giác ho hai tiếng.

Thực sự cảm lạnh sao?

Cũng chẳng nghiêm trọng gì. Có thời gian uống bát khương than là được. Việc cấp bách lúc này là phải đi dán bức hoạ đã.

Thành thân? Lại nữa rồi. Hoàng Phủ Đồng hơi cau mày. Nếu chỉ là trò đùa, Diệp cũng hơi quá phận.

“Ca, mứt quả của ta.” Bất mãn lời kéo Hoàng Phủ Đồng đang thất thần, nước mắt lưng tròng khóc lóc kể lể.

“Kỳ Tích ngoan, lần sau ca lại mua cho người.” Võ vồ đầu Hoàng Phủ Kỳ Tích, cười cười xin lỗi. Hạ quyết tâm, đuổi theo Hoàng Phủ Diệp tới tấm điện của hắn.

“Khái, khái, khái, khái.” Tưởng nhịn xuống nhưng cuối cùng lại ho nhiều hơn. Lấy khăn ra, che lại miệng, nhưng không cầm được tiếng ho khan.

“Diệp.” Phía sau có người đang gọi hắn. Hốt hoảng, lại không ngừng được ho ra hai tiếng, người phía sau ngày càng tới gần. Hắn nhịn không được cước bộ nhanh hơn.

“Diệp.” Mắt thấy đệ đệ càng chạy càng nhanh, Hoàng Phủ Đồng lần thứ hai gọi hắn. Nhưng người nọ dường như không nghe thấy, vẫn tự cố tự địa bước nhanh về phía trước.

“Phanh.”

Ngay khi y cách cửa phòng có mấy bước, cửa liền bị hung hăng khép lại.

Cái quái gì chứ.

Nô tài ngoài phòng ghen hòng nhìn trần trời không hiểu chủ tử lại xảy ra chuyện gì.

“Các người đều lui ra!”

Đại hoàng tử luôn luôn tao nhã đột nhiên nóng giận, làm tất cả mọi người sợ hãi cùng nhau tản ra.

“Diệp, người mở cửa mau!” Thanh âm của Đồng bỗng cao lên rất nhiều. Hai ngày vừa qua y nghĩ chính muốn điên lên rồi. Đầu tiên đệ đệ tối sùng ái nói muốn cùng y thành thân, đến khi muốn làm rõ mọi chuyện lại gặp phải loại trạng huống không hiểu gì này.

“Ta... Ta không muốn.”

Che miệng, kinh ngạc nhìn vết máu trên khăn. Hoàng Phủ Diệp run rẩy không ngừng. Vừa vẫn còn tốt, bỗng thấy cổ họng ngứa ngứa, ho nhẹ vài tiếng. Mới được có một chén trà, bỗng nhiên lại ho ra máu.

“Mở cửa mau!”

Bên ngoài tiếng đập cửa không ngừng, làm hắn càng cảm thấy bất lực.

Làm sao bây giờ? Hiện tại nên làm gì bây giờ?

Chưa từng có tâm tình này, tựa như ngựa bị buộc tới vách núi mà không có đường lui.

Khủng hoảng từ trong đôi mắt như thủy bàn của Hoàng Phủ Diệp lộ ra.

“Chi nha.” Cửa chợt mở ra, một cánh tay gầy gò kéo Hoàng Phủ Đồng vào trong phòng.

“Người làm gì...”

Thiên!

Môi bỗng ẩm áp làm Hoàng Phủ Đồng hầu như quên mất tự hỏi. Đôi môi mềm mại được đầu lưỡi ẩm ướt liếm liếm. Khí tức quen thuộc cuốn lấy hô hấp của y, miệng bị mở ra, có thứ gì đó mềm mại lướt qua răng y.

“Đồng, chúng ta...”

Bị lực mạnh đẩy ra.

Hoàng Phủ Diệp hầu như không tin vào mắt mình nhìn bào huynh luôn luôn ôn nhu.

“Người điên rồi hả?” Lí trí Hoàng Phủ Đồng đã hoá thành một đám sương hồ. Đối với sở tác sở vi của bào đệ, ngoại trừ hai chữ “sai lầm”, y thực sự nghĩ không ra từ nào nữa để hình dung.

“Ta...” Muốn nói gì đó, nhưng lại bị vẻ mặt tức giận của Hoàng Phủ Đồng đe dọa, cuối cùng không có mở miệng. Cô đơn không lên tiếng, tựa như đợi phán quyết đợi hành động tiếp theo của Hoàng Phủ Đồng.

“Người...” Đang muốn trách mắng, nhưng vừa nhìn thấy biểu tình của Hoàng Phủ Diệp, lại không thể nói nên lời. Hồi lâu mới giận dữ buông ra một câu. “Người thật quá bướng bỉnh.”

Chỉ một câu trách cứ đơn giản, không quá nặng cũng không quá nhẹ, chỉ là một câu giáo huấn mà thôi.

Nhưng chỉ một câu giáo huấn đơn giản như vậy, lại nhượng Hoàng Phủ Diệp đang giữa ngày hè, thân thể như trong hầm băng, hung hăng ớn lạnh toàn thân.

Nếu như... Nếu như hơn mười năm yêu thương luôn khắc sâu trong lòng, chỉ là một trò đùa dai.

Nếu như... Nếu như tâm rung động hơn mười năm, chỉ để đổi lấy một câu “bướng bỉnh.”

Nếu vậy, quý trọng bảo vệ của Đồng là cái gì? Ôn nhu săn sóc của Đồng là cái gì?

Lẽ nào chỉ là huynh đệ chi duyên, thủ túc chi tình yêu?

Không muốn!

Hắn không muốn như vậy!

Từ trước đến giờ hắn chưa từng muốn ôn nhu của Đồng, hắn muốn chính là tình yêu, tựa như hắn yêu Đồng vậy.

Hắn muốn chính là nụ hôn của Đồng, mà không phải cái vỗ nhẹ trên vai. Hắn muốn chính là tình yêu của Đồng, mà không phải ôn nhu sủng nịnh.

Sai, sai!

Hắn bị ai phát hiện ra trong suốt mười năm qua, Đồng đối với hắn ngoại trừ tình huynh đệ, không còn bất luận tình cảm nào khác.

Nhưng Hoàng Phủ Diệp đâu phải là người dễ dàng hết hi vọng như vậy? Hắn muốn đánh cuộc một lần nữa...

“Đồng, chúng ta thành thân ba.” Ngắc đầu, yếu ớt ngưng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên trước mặt.

Hoàng Phủ Đồng chưa từng nghĩ tới Diệp lại tiếp tục đưa ra yêu cầu sai lầm này.

Sắc mặt cứng đờ, lại bày ra dáng vẻ nghiêm túc của huynh trưởng: “Người rốt cuộc đang nói bậy gì thế hả?”

“Đồng, ngươi đang sợ sao?” Trên khuôn mặt diễm lệ, đôi mắt như thâm đàm loé lên ánh sáng nhu hoà, nhượng Hoàng Phủ Đồng ngẩn ra.

“Ta sẽ không ăn ngươi.” Biểu tình đáng sợ bỗng nhiên tiêu thất, bị mỉm cười nhu hoà thay thế: “Ta thế nào lại nhẫn tâm ăn ngươi.”

“Diệp, ngươi mệt mỏi rồi, mau nghỉ ngơi đi.” Cuống quýt, y chậm rãi hướng tới cửa, rất muốn không có khí phách bỏ chạy. Đệ đệ luôn luôn nhu thuận, giờ này đứng trước mặt y, dùng nhãn thần kỳ quái nhìn y, làm y cảm thấy sợ hãi.

“Đúng vậy, ta mệt mỏi lắm rồi.” Nghịch ngợm cười cười, hướng Hoàng Phủ Đồng càng ngày càng tới gần.

Không còn đường lui nữa.

Cửa phía sau lưng đã bị đóng chặt.

“Muốn chạy trốn mạ?”

“Không, Diệp. Ngươi tỉnh lại đi.”

“Tỉnh táo? Ta chưa có lúc nào tỉnh táo như hiện giờ. Ta tỉnh tường biết chính muốn gì, muốn làm gì, muốn có được thứ gì.” Hoàng Phủ Diệp nắm chặt tay Đồng đè tại ván cửa.

“Người... Người muốn làm gì?”

“Ồ.” Đôi môi lần thứ hai lại rơi vào không chế của đối phương. Y muốn dùng lực khước từ, lại bị gông cùm xiềng xích.

Lưỡi tựa như sinh vật có ý thức, đây đó cuốn lấy không chịu buông ra.

“Hô... Hô...” Hoàng Phủ Đồng cuối cùng cũng có một chút tự do thở dốc không ngừng. Hoàng Phủ Diệp thể ôn vốn dĩ thường thấp, bàn tay tiến vào y phục y, ngón tay linh hoạt tiến dần xuống ngực.

“Ba.”

Màng tai bị chấn động đến phát run, mặt bị lệch sang một bên thật lâu không thể quay lại.

Trên khuôn mặt trắng nõn lộ ra màu hồng mất tự nhiên.

Vội vội vàng vàng kéo lại vạt áo, ngẩng đầu nhìn thẳng vào bào đệ vừa bị chính tát một cái thật mạnh: “Người nhìn người hiện tại xem... không biết thành ra bộ dáng gì nữa!”

Làm ca ca y bất năng nghiêm khắc như vậy. Điều này y rất rõ, nhưng lúc này, ngoại trừ mắng mỏ, y không nghĩ ra nổi bất kỳ cách nào có thể giải quyết được khẩn trương bỗng dưng bành trướng trong lòng. Tay còn đang tê dại. Một chưởng vừa rồi rất mạnh, không biết Diệp... có đau nhức hay không?

...

“Ta... đi trước.” Trầm mặc cuối cùng cũng không thể bảo trì được lâu. Hoàng Phủ Diệp đẩy cửa, quay lưng lại với Hoàng Phủ Đồng, không có quay đầu lại.

Một lát sau, Hoàng Phủ Đồng mới tỉnh lại. “Diệp!” Cấp thiết hô cái tên quá mức quen thuộc kia.

Khi y quay người lại, chỉ còn cánh cửa khép hờ, cùng một chút dương quang tĩnh tĩnh đứng đó đợi y.

Đây là tẩm cung của Diệp. Tam đệ đang ở thư phòng, phụ hoàng cùng cha đương nhiên cũng không thể tới được. Như vậy, như vậy... Diệp có thể đi đâu?

Hoàng Phủ Động vừa nghĩ tới, trong lòng sốt ruột, đẩy cửa muốn đuổi theo, nhưng ngay cả bóng lưng người nọ cũng không thể thấy được.

“Khái, khái... Khái, khái!” Tiếng ho khan không dứt nhưng chính hần đều thấy tâm phiền. Có một số chuyện nếu hiện tại không làm sẽ không bao giờ còn cơ hội nữa. Đáng tiếc, thiên bất thù liên, bị người nọ hung hăng đánh một chưởng, nhưng ngay cả dũng khí liếc nhìn Đồng hần cũng không có.

“Vô liêm sỉ!” Hần trốn trong góc Ngự Hoa Viên, liên tục mắng chính mình.

Giữa trưa hè, nhưng vô pháp loại bỏ được hàn ý trong nội tâm.

Sau này phải như thế nào? Hần phải đối mặt với Đồng như thế nào?

Trong lòng ngực khó chịu, cũng không còn ho khan nữa. Ngẩng đầu nhìn thái dương, thấy bên môi ướt át, mới giật mình phát giác không biết nước mắt đã chảy từ bao giờ.

Lại nhớ tới năm đó, hần bị người đẩy xuống ao, Hoàng Phủ Đồng trên mặt đầy lệ ngân. Thời gian thấm thoát trôi, ngay lúc đó hần không bao giờ có thể nghĩ tới, vài chục năm sau, ngày hôm nay, hần cũng tại một góc vườn, đồng dạng, rơi lệ đầy mặt.

“Đồng.” Hần không ức chế nổi, cơ thể không ngừng run rẩy. Chỉ cần nghĩ tới một ngày nào đó, trong sinh mệnh của Đồng sẽ gặp được một người thân thiết hơn hần, hần cực kỳ sợ hãi. Tuyệt đối không cho phép. Ngoại trừ hần ra, không ai có thể tiếp cận Đồng. Không ai hết!

“Khái... Khái.”

Thân thể vô dụng!

Thân thể hần từ nhỏ nhiễm hàn nhưng không được điều trị tốt, hiện giờ là cản trở lớn nhất của hần. Tuy tập võ cũng giúp thân thể cường kiện hơn rất nhiều, nhưng mỗi lần lưu hạ, bệnh cũ sẽ như cổ nhân khinh xa thực lộ tìm tới cửa.

Điểm điểm chân, nhảy lên nóc nhà, hướng tới được phòng.

Giữa trưa, được phòng hiện chỉ còn một vị thái y đang nghiên cứu được liệu cùng mấy người nô tài.

Hoàng Phủ Diệp âm nghiêm mặt tiến nhập, làm mấy người thái giám nhát gan vội vã tránh lui.

“Các người đều xuống phía dưới.” Nhị hoàng tử âm tình bất định chính là chủ tử bọn nô tài sợ nhất. Bọn thái giám lên tiếng, đều chạy khỏi thư phòng.

Lão thái y không nói lời nào, chuyên chú tập trung điều chế được liệu.

“Đương quy hai lượng, thược được một tiền...” Trong miệng lầm bầm đọc đông tây, thấy Hoàng Phủ Diệp không mở miệng, lão cũng tự cố tự địa phối được.

Hồi lâu, mới ngẩng đầu nhìn kỹ sắc mặt Hoàng Phủ Diệp, bỗng nhiên vẻ mặt ngưng trọng chế trụ mạch môn của nhị hoàng tử.

“Khí sắc ngài thậm hư, chẳng lẽ cảm lạnh?” Vuốt vuốt râu bạc, lão nhân nghiêm túc hỏi.

Diệp không nói lời nào. Hắn vẻ mặt bình tĩnh nhìn lão thái y niên linh dài nhất, y thuật tối cao trong cung.

“Chắc vậy ba, mùa hè bệnh cũ lại tới, có thể trị tận gốc không?”

Giữ chặt mạch môn, lão thái y không nói lời nào. Thần sắc lão bỗng khẩn trương mà ngưng trọng, vẻ mặt vốn bình tĩnh cũng cứng ngắc.

Bầu không khí trầm trọng làm tâm Hoàng Phủ Diệp run rẩy, nhưng cũng rất nhanh bình tĩnh trở lại.

“Đều không phải phong hàn phổ thông sao?”

Lão nhân buông tay Diệp, ý bảo hắn ngồi xuống.

Lão rất hốt hoảng. Hoàng tử còn trẻ tuổi như vậy, sao đã đụng phải căn bệnh yếu mệnh này.

“Hàn khí đã vào cốt, ngài cũng không hảo hảo an dưỡng, hôm nay đã chuyển sang bệnh lao. Muốn trị tận gốc... Giá, rất khó... Sợ là hoa đà tái sinh cũng không có phương pháp xoay chuyển trời đất.” Thanh âm lão thái y rất bình tĩnh, nhưng thân thể lại run rẩy không ngừng.

3. Chi Hoa Chúc - Chương 3

Lão cả đời phục vụ Hoàng Phủ gia, hôm nay chủ tử mắc bệnh hiểm nghèo, dù lão có lãnh khóc vô tình, biết rõ quy luật sinh lão bệnh tử, nhất thời cũng vô pháp tiếp thu.

“Người lập lại lần nữa?” Trong đôi mắt xinh đẹp toát ra nồng đậm thất lạc cùng sợ hãi.

“Thần...” Lão thái y luôn luôn tài cao mật lớn giờ không dám nói tiếp, không phải vì lão sợ nhị hoàng tử tuy tuổi còn nhỏ mà đã tâm kế hơn người. Chỉ là... Hải tử này lộ vẻ cô đơn, làm tâm lão vốn bình tĩnh nhiều năm chợt cảm thấy đau lòng.

Bất đồng với Hoàng Phủ Tí, vẻ đẹp của Diệp là đáng vẻ mềm mại, trộn lẫn với cứng rắn trong nội tâm, tạo thành tú mỹ diệc cương diệc nhu. Chính nụ cười lạnh lùng làm kẻ khác sợ hãi này, hiện tại, lại cô đơn nhượng lão thái y hầu như đã qua tuổi hoa giáp hầu như lưu luyến.

“Thần sẽ kê cho ngài một phương thuốc, phân phó cung nữ lập tức đun, điều trị trước, nhưng thần không dám đảm bảo có thể khỏi bệnh.” Nghĩ chính quá mức tàn nhẫn, đối với một thiếu niên nhỏ tuổi như vậy, tử vong vốn là chuyện rất xa vời, khả lão đã già đến mức hồ đồ, lại nói trắng ra như vậy.

“Làm phiền.” Thản nhiên nói, từ biểu tình của lão thái y, tình trạng hắn hiện giờ, hắn cũng đã hiểu được.

Trước hết uống được, treo mệnh.

Có thể để ý Đồng được bao lâu tựu trông coi bao lâu, đến lúc không thể để ý được nữa...

Nếu không thể thấy nữa... Dù sao chính cũng không còn khả năng nữa, nhắm mắt làm ngơ.

“Đừng nói cho phụ hoàng cùng cha ta.” Thiếu niên tựa hồ nhớ tới điều gì, thân ảnh rời đi dừng lại một chút.

“Vì sao?” Lão thái y cảm thấy khó hiểu. Theo lão tính toán, bệnh của nhị hoàng tử có lẽ không qua được mùa đông, không báo cáo thánh thượng, đó chính là khi quân. Nói gì đi chăng nữa, người gần đất xa trời theo lẽ thường sẽ muốn hưởng hết thiên luân chi nhạc, nhị hoàng tử tuổi cũng không còn nhỏ, chính nên lấy một phúc tấn trùng trùng hỉ. Nếu lão thiên có mắt, một năm sau có lẽ sẽ có hài tử...

“Bất vi thập yêu.” Hoàng Phủ Diệp quay lưng về phía lão thái y, không ai nhìn thấy được vẻ mặt của hắn.

“Thần có trách nhiệm phải bẩm báo việc này với thánh thượng...”

“Khỏi cần như vậy... Coi như... Coi như bản điện hạ cầu người.” Vừa dứt lời, thân ảnh đậm bạc lay động vài cái. Thái y vội vàng chạy tới nâng đỡ, lại bị cự tuyệt: “Còn chưa tới mức đó.” Lúm đồng tiền lại ảm đạm đến vậy.

Tâm bị bi ai bao phủ, đến khi thái y hoàn hồn, thân ảnh đã hướng tới Ngự Hoa Viên... Tựa như... Tựa như... Như điều đứt dây... Dần dần bay xa.

Mùa hè ngắn như vậy, nháy mắt đã qua thu, phi khoái vào đông.

Hoàng Phủ Diệp bị thái y kết luận không thể vượt qua mùa đông, kỳ tích vượt qua, một điểm bệnh nguy kịch cũng không xuất hiện.

Ngăn cách nhường hai người tối thân mật trở nên sơ lãnh, cả hai đều trốn tránh không muốn thấy mặt nhau, ngay cả trong gia yến ít có, hai người cũng chỉ tự cố tự địa uống rượu, gấp thức ăn, ngay cả nhìn nhau cũng hầu như không có.

Lạc Tráng nhìn Đồng cùng Diệp, ngực hắn có chút minh bạch, nhưng có một số việc không thể nói thẳng, giữa người với người luôn có một khoảng cách, một ngày đã chọc thủng tự không thể văn hồi. Tối đa cũng chỉ có thể hỏi Diệp một chút vì sao khí sắc gần đây không tốt đến vậy.

Cái tên hài tử thông minh kia cũng không chịu nói gì, chỉ đậm đậm cười nhường hắn yên tâm.

“Đại ca muốn kết hôn phúc tấn?” Hoàng Phủ Kỳ Tích không biết nhìn sắc mặt, nó vui vẻ ăn đồ ăn đại ca gấp cho, hỏi một câu làm mọi người phải bật cười.

Người khác cũng chỉ nghĩ hôm nay tiểu hoàng tử ngây thơ đồng ngôn không cố kỵ, khả Hoàng Phủ Diệp làm không được. Đồ kỵ như cỏ dại mọc lan tràn.

Cái gì lấy phúc tấn? Lấy cái quỷ gì phúc tấn? Hắn thế nào không biết?

Tiệc vừa tan, liền dắt tay hoàng huynh mấy tháng không nói chuyện, hướng tới Ngự Hoa Viên tương đối hẻo lánh.

“Diệp, ngươi buông tay, lạp lạp xả xả như vậy còn ra thể thống gì nữa?” Hoàng Phủ Đồng tâm mơ hồ đau nhức, khả hắn vẫn phải giả bộ huynh trưởng mới được.

“Ngươi muốn kết hôn?” Hoàng Phủ Diệp không hề để ý tới vừa bị giáo huấn, nhìn thẳng vào Hoàng Phủ Đồng vấn.

“Ân.” Nghĩ tới thê tử sắp rước về, ngực liền nổi lên một trận điềm.

Nàng kia mấy tháng trước xuất cung vô tình gặp mặt, lúc đó chỉ cảm thấy quen mặt, trở về cung càng nghĩ càng thấy thích, thật khéo trùng hợp, nữ tử đó lại là nữ nhi của lễ bộ thượng thư, còn chưa hôn phối. Nghĩ có duyên liền quyết định hôn sự này.

“‘Ân’” đúng có ý tứ? Phụ hoàng đã biết? Cha cũng đồng ý?”

Hít một hơi thật sâu. Dù sao hắn cũng sẽ biết, chỉ có thể lừa hắn một thời, đâu thể lừa hắn cả đời, đến ngày đại hôn, hắn cũng sẽ biết: “Đúng. Tất cả mọi người đều biết... Ngoại trừ người...”

Nghĩ lời này thái đả thương người, nhưng nếu không nói sau này càng khổ sở.

“Người... Người...” Một thời chẳng biết phải làm gì, Hoàng Phủ Diệp bực mình hầu như không thể hô hấp được: “Nữ nhân kia là ai?”

“Người muốn làm gì?” Trong mắt Đồng nổi lên lãnh đạm trước nay chưa từng có. “Giết nàng sao? Giết nàng ta cũng không sống nổi.” Lời nói trái lương tâm. Dù sao y cũng chỉ thích nàng kia, nếu nói vì tha đi tìm cái chết cũng quá khoa trương. Cũng không biết vì sao, lời nói tối đả thương người, từ đôi môi Hoàng Phủ Diệp yêu tha thiết thốt ra: “Tình yêu của người làm ta cảm thấy sai lầm, thấy sợ. Chúng ta đúng, cũng chỉ là huynh đệ, không hơn.” Tâm Hoàng Phủ Đồng như bị té trăm trạc phải, không đau nhưng làm y hầu như muốn rơi lệ. Sợ chính lại mềm lòng, vội quay đầu ly khai, thủy chung cũng không hề nhìn lại.

“Tình yêu của người làm ta thấy sai lầm, thấy sợ, chúng ta đúng cũng chỉ là huynh đệ, không hơn.”

“Giết nàng, ta cũng sẽ không sống nổi.”

“Tất cả mọi người đều biết... Ngoại trừ người...”

“Ngoại trừ người... Ngoại trừ người... Ngoại trừ người...”

“Khái, khái, khái, khái... Khái...” Ho khan kịch liệt nhưng hần không kịp nuốt xuống tinh vị trong mồm, huyết từng ngụm từng ngụm không ngừng từ trong đôi môi đậm hồng phun ra, rơi xuống thảm cỏ, khắp nơi đều nhiễm một màu đỏ sẫm.

Hồi lâu mới không chế được chính, lấy ra khăn tay, gạt lực lau đi vết máu rất dễ nhìn thấy.

Hoàng Phủ Đồng nói, nhượng hần tuyệt vọng, nữ nhân kia, hần muốn nghĩ cũng không dám nghĩ tới...

Nữ tử kia hần chưa từng nhìn thấy, nhưng tha cũng nhượng hần thua triệt để... Nhất định chim sa cá lặn... Bé nguyệt tu hoa...

Dùng khí lực toàn thân ngăn chặn chân khí nghịch lưu, bước đi phù phiếm trở về tẩm cung. Bất năng buông tha. Hần còn không có thua! Không chịu thua!

Ngồi trước gương đồng một đêm, đối mặt với chính dần dần gầy gò, Hoàng Phủ Diệp bỗng cảm thấy tử vong là chân thật.

Vuốt lên da thịt mịn màng, hần trào phúng cười... Cũng may... Cũng may thượng thiên còn lưu cho hần bề ngoài xinh đẹp.

Đẩy cửa ra, ánh dương quang không hề bảo lưu xuyên thấu qua thân thể hần, si đặc chỉ còn bóng tối.

Năm tháng lưu lại chính là hồi ức tốt đẹp, nhưng cũng chôn xuống đau thương tối tăm. Nhất cử nhất động của người nọ, một cái nhăn mày, một nụ cười đều là ký ức đẹp nhất của hần, mà cũng bởi vì vậy, thật thà không toán quá phận của người nọ, làm hần ngay cơ hội đánh trả cũng không có.

“Nên tới thỉnh an phụ hoàng.” Hần nói với chính. Mở cửa đi ra, lại nghĩ chính quá mức tiêu tụy, để người nọ thấy không tốt, liền quay về phòng hảo hảo sơ tẩy một phen. Sắc mặt trắng bệch làm kẻ khác sợ hãi, liền sai người mang son tới, khẽ đánh một tầng, cuối cùng trông cũng giống người sống.

“Nhi thần thỉnh an phụ hoàng.” Gạt lực quỳ xuống, tựa như cũng không còn sức đứng dậy. Hoàng Phủ Tí tâm một trận toan, đứng lên định đỡ hần đứng dậy lại bị từ chối.

“Nhi thần không có việc gì, có lẽ đêm qua cảm lạnh.”

Hoàng Phủ Đồng khẽ nhếch môi. Y giả bộ như không thấy bào đệ hướng Hoàng Phủ Tí cười.

“Các con đều lui ra đi. Diệp, hôm nay con không cần tới thư phòng, về tẩm cung hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

“Đồng, con tới quý phủ của Tranh lễ bộ thị lang, trăm biết tâm ý con...”

“Nhi thần xin lui xuống trước...” Nghe thấy chuyện tối không muốn nghe, Hoàng Phủ Diệp nhẹ nhàng cắt đứt, sau đó tượng khinh trần nhẹ nhàng rời khỏi. Hoàng Phủ Đồng bỗng cảm thấy hoảng hốt, tay đưa ra, nhưng không thể nắm được đôi vai gầy gò kia.

Sau đó Hoàng Phủ Tí nói những gì, y một câu cũng không nghe thấy, mãi đầu óc đều là bóng lưng đơn bạc kia.

Cuối cùng Hoàng Phủ Tí cũng giao xong việc, Hoàng Phủ Đồng như được đại xá rời khỏi Ngự Thư phòng. Đi tới đi lui, nhưng cuối cùng cũng hạ quyết tâm, hướng tới tẩm cung của Hoàng Phủ Diệp.

Ngơ ngác ngừng mắt nhìn phi điều ngoài cửa sổ, Hoàng Phủ Diệp trong đầu trống rỗng. Tương lai hội thể nào, hắn hiện giờ thật sự vô lực nghĩ, cũng không còn dám suy nghĩ nữa.

Mọi chuyện tồi tệ như hiện tại cũng đâu phải sợ hãi?

Dù sao hắn cũng không còn nhiều thời gian.

Tình yêu khiến Đồng nghĩ sai lầm... Cuối cùng cũng giống như cỏ dại bị chặt đứt rễ, đành chỉ sinh trưởng, chỉ là, Đồng có thể...có thể còn tại tình yêu sai lầm của hắn một trận dày vò. Thượng thiên cũng không đối với hắn quá tệ bạc, còn ban cho hắn mấy ngày để hắn có thể hồi tưởng.

“Diệp.”

Nghe thấy người đang gọi tên mình, Hoàng Phủ Diệp chậm chạp quay đầu lại.

“Cha.”

Lạc Tráng dựa cửa, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn.

“Diệp, khí sắc của con thoát nhìn rất xấu, phát sinh chuyện gì vậy? Cãi nhau với Đồng?”

Đồng?

Cái tên quen thuộc kia làm trái tim hắn đau đớn, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

“Không có.” Miễn cưỡng nở nụ cười. Nếu thật sự chỉ là cãi nhau thật tốt biết mấy? Đáng tiếc, người kia ngay cả cãi nhau với hắn cũng không muốn.

“Diệp?” Dự cảm không rõ buộc Lạc Tráng tới gần Diệp, bắt lấy cổ tay hắn.

“Con làm sao vậy?” Hoang mang từ trên khuôn mặt nhu hòa cương nghị toát ra.

Mạch tượng này... Căn bản... Căn bản tương tử chi tượng.

Hài tử của hắn. Hài tử của hắn cùng Tí.

4. Chi Hoa Chúc - Chương 4

“Diệp, người mau nói thật cho ta biết, người làm sao vậy? Sinh bệnh mạ? Bệnh cũ lại tái phát?”

Thần sắc lo lắng, nhưng vẫn nói với chính không được hoảng loạn.

Trên thế giới này, không phải vẫn còn có người quan tâm hắn?

“Không có gì đáng ngại.” Hắn khe khẽ cười.

“Tới gặp thái y chưa?”

Không thể giấu diếm được mạ?

Diệp khẽ cau mày, rốt cuộc đành nói thật.

“Thái y nói không qua được mùa đông này.”

Không hiểu vì sao, nói những lời này, tâm tình hắn lại bình tĩnh ngoài ý muốn, thậm chí còn có một chút vui sướng vì đã được giải thoát.

“Diệp, vì sao không nói!” Lạc Tráng nghĩ chính sắp điên rồi. Vốn chỉ nghĩ hắn khí sắc bất hảo, giờ... Tình huống này làm hắn sắp phát điên: “Vì sao không nói sớm?”

“Nói cũng không có tác dụng gì.” Lúm đồng tiền thâm đậm. Hắn còn muốn trấn an, nhưng đã rơi vào trong ôm ấp ả ả.

“Phụ hoàng người hắn... biết không?” Nỗ lực kìm nén chính không khóc. Nhi tử trong lòng gầy gò đến thể nhượng hắn đau lòng hầu như không thể hô hấp.

“Không ai biết.” Tham lam hấp thụ vị đạo Lạc Tráng, cảm giác an toàn nhượng Hoàng Phủ Diệp mấy ngày không ngủ bỗng cảm thấy buồn ngủ. “Cha... Nói cho ai... Nói cho ai đều không sao hết... Nghìn vạn lần đừng... nói cho Đồng nga... Nói ra... Y sẽ không thể kết hôn...”

Vẫn đang chờ Hoàng Phủ Diệp nói tiếp, cúi đầu mới phát hiện nhi tử đã ngủ.

Len lén nhỏ giọng khóc, tâm của hắn, từ mười năm trước sau khi trở về bên Tí, cũng không có đau như thế này.

“Đồng... Ta yêu ngươi... Ngươi không nên đi... Không nên cùng người khác...”

Nhịn không được run lên. Câu nói mơ của Hoàng Phủ Diệp, nhượng Lạc Tráng như vừa bị sét đánh, thân thể run rẩy không ngừng.

Diệp vừa nói... yêu Đồng?

Bất khả tin tưởng ngưng mắt nhìn thủy nhan không hề an ổn.

Về mặt bất an nhượng Lạc ra quyết định.

Yêu thì thế nào? Đây vốn đâu phải là chuyện có thể không chế. Nếu thật sự yêu, hắn tuyệt sẽ không ngăn cản hài tử này.

Yêu thương khẽ gạt đi sợi tóc bị mồ hôi lạnh làm ướt trên khuôn mặt Hoàng Phủ Diệp.

Theo về mặt của hắn... Nhất định... Nhất định không phải là giấc mộng làm người khác vui vẻ.

Ta đang ngủ ạ...? Ngủ bao lâu rồi?

Cật lực mở mắt. Trần nhà hoa lệ phức tạp, nhượng hắn vô pháp tỉnh táo lại.

Trời vẫn còn sáng, chắc ngủ không lâu, chỉ ngủ được một chút.

Nhu nhu cái cổ đau nhức, thử xuống giường.

Bám vào giường miêng cưỡng đứng thẳng thân thể. Chậm rãi đi vài bước, hành động không còn quá trì độn.

Sợ rằng mấy ngày nữa... Chân... cũng sẽ không thể bước xuống đất...

Khóe môi khẽ nhếch, tự tiếu phi tiếu. A, Hoàng Phủ Diệp, ngươi cũng chưa thể chết a. Ngươi còn phải đợi đại hôn của Đồng ni, ngươi còn muốn chúc phúc y cùng đại tẩm của y, sớm sinh quý tử... vĩnh kết đồng tâm ni...

Khái... Khái...

Câu châm biếm cười không nổi này, làm nhị hoàng tử của Đại Mật cười đến thở không nổi.

“Diệp.”

Thanh âm quen thuộc làm hắn sững sốt, mắt tròn tròn khó tin quay đầu lại.

Thật lâu mới sửa lại được biểu tình: “Ca.” Xưng hô đã rất lâu không nghe thấy từ trong bạc thân thốt ra.

Hoàng Phủ Đồng ngẩn ra chột khoi phục lại.

Như vậy mới tốt, không phải sao? Như vậy chẳng phải ý nói Diệp đã không còn nghĩ lung tung nữa?

Nhưng tâm sao lại đau đến vậy?

“Chuyện tối hôm qua...” Y mở miệng muốn giải thích, nhưng lại bị người nọ vãn đàm phong thanh chặn ngang: “Chuyện đêm qua ta đều đã quên. Ca, ngươi cũng quên đi ba.”

Lời nói trái lương tâm như tại vết thương trong tâm, sát một nắm muối.

“Chúc mừng ngươi. Muốn kết hôn phúc tấn lại không nói sớm cho ta biết, ta còn phải chuẩn bị lễ vật ba.”

Hoàng Phủ Diệp nhàn nhạt câu dẫn ra khóe miệng.

“Ách... Cảm tạ.” Vừa còn đang suy nghĩ nên nói thế nào với Diệp, không nghĩ tới hắn lại nói trước.

Như vậy cũng tốt, tránh tới lúc đó mọi người đều xấu hổ.

“Người yên tâm, sau khi người thành hôn, ta cũng sẽ không tới quấy rối sinh hoạt của người. Những lời lúc trước coi như ta một thời hồ đồ, chỉ là lời nói mơ, khi say, nói đùa...” Lại cười khê: “Người cũng quên đi ba.” Hần đích xác không còn cơ hội quấy rối sinh hoạt của Đồng nữa... bởi vì hắn tự biết, hắn cũng không sống lâu đến vậy...

Có thể càng nói dối, đau nhức tha tạo thành sẽ giảm bớt, tựa như sát muối vào vết thương, sát một năm cũng sát cả giỏ cũng không có gì khác nhau, đau lòng đã tới mức chết lặng, không còn chút cảm giác.

Để tha giờ còn thời gian đau nhức, đa đau nhức... Sau này muốn có cảm giác... Cũng không còn cơ hội nữa...

“Diệp, hai ngày này khí sắc người không tốt chút nào, chính phải chú ý thân thể.” Do dự thật lâu, rốt cuộc chính thốt ra câu nói tối bình thường. Sắc mặt Diệp tái nhợt làm y sợ hãi, tâm y chợt đau xót. Chuyện gì làm Diệp luôn luôn cô tuyệt diệu lệ tiêu tụy đến vậy?

“Ân.” Không nghĩ tới người này còn có thể quan tâm chính, tâm đã chết lặng bỗng chợt sống lại, đông đến phát sập.

“Vậy ta đi trước.”

“Ân.” Hắn có thể đoán được hiện giờ Đồng muốn làm gì, chỉ là hắn không muốn vạch trần. Chuẩn vương phi chắc đã chờ rất lâu ba.

Đợi người nọ đi xa, xa đến ngay bóng lưng đều không còn nhìn thấy nữa, Hoàng Phủ Diệp mới lưu luyến không rời thu hồi ánh mắt.

Ngày thật buồn tẻ, hiện giờ mọi việc hắn có thể làm dường như đợi cái chết tới.

Lấy tịch mịch trở thành lao tù nhốt chính, lại dùng tôn nghiêm mở ra cửa sổ, kết quả chỉ có thể ở trong lao tù nhìn qua cửa sổ ra bên ngoài, bên ngoài càng vui vẻ, lại càng hành hạ hắn, nhưng hắn không thể trốn thoát.

Hắn tưởng muốn cải biến, nhưng thiên ý sao có thể thay đổi.

Hắn không muốn tượng như đám ngốc kia, tự xưng không thừa nhận số mệnh.

Hắn biết rõ số phận đúng vô pháp chống lại, nhưng kẻ luôn mồm muốn cải biên số phận, chẳng lẽ không hay mọi việc bọn họ làm cũng đều là an bài của số phận?

Nếu cuộc đời này đã định trước hắn không thể có được Đồng, như vậy hắn không đợi kiếp này, nhưng cầu kiếp sau... kiếp sau không làm huynh đệ...

Cổ họng lại ngứa, mao bệnh thổ huyết làm kẻ khác chán ghét, cố gắng đè nén huyết khí bốc lên, tĩnh tĩnh nằm trên giường, lại nhẹ nhàng câu dẫn ra khỏe miệng. Tất cả sắp sửa kết thúc... Rất nhanh...

Đúng trận tuyết đầu tiên của mùa đông...

Đứng bên cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, hồi lâu không hề di động. Xoay người, thân hình lại bất ổn.

“Chủ tử!” Nô tài bên cạnh tay chân nhanh nhẹn, đúng lúc đỡ được hắn.

“Trời lạnh, hôm qua hoàng hậu nương nương còn phân phó nô tài không được để ngài gặp lạnh...” Tìm một tấm chăn nhẹ nhàng giúp hắn phủ thêm, thấy chủ tử run rẩy không ngừng liền đốt thêm mấy lò sưởi.

“Giờ nào rồi?” Tiếng nói khàn khàn, Hoàng Phủ Diệp thanh âm rất khê, làm cho thái giám nhiều ngày không thấy hắn mở miệng càng hoảng sợ.

Bất quá nô tài này quả rất thông minh, rất nhanh liền tỉnh lại nhẹ giọng đáp: “Đang giờ tỵ.”

“Sáng mai đại diện hạ sẽ thành hôn, đúng không?”

“Vâng a.” Thấy chủ tử không nói lời nào, liền tự cho mình thông minh: “Nô tài nghe người ta nói, chuẩn phúc tấn đoạn trang động lòng người...”

“Ba.”

Bị chủ tử tát mạnh một cái, thái giám vội vàng ngậm miệng.

“Chuyện của phúc tấn sao dám nô tài các người dám nhắc tới? Phúc tấn đoan trang động lòng người các người cũng dám bình luận?”

“Chủ tử nói rất đúng, nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.”

“Cút!”

Tượng như bị chạm tới vết thương nơi sâu thẳm tâm hồn, Diệp luân bình tĩnh bỗng trở nên táo nộ.

“Nô tài lập tức rời khỏi đây.” Lão đảo chạy khỏi phòng, không dám nhìn về mặt còn lạnh hơn băng của nhị hoàng tử.

Bên trong chỉ còn lại đứng một người. Than trong bếp lò nóng dần lên, nhưng hân toàn thân vẫn băng lãnh.

Hoàng Phủ Diệp a Hoàng Phủ Diệp, vì sao ngay cả người duy nhất có thể cùng người nói chuyện cũng đuổi đi?

Một người thực sự không tịch mịch mạ?

Ngoài cửa sổ hàn lạnh ùn ùn kéo tới, cửa sổ bằng giấy không chịu nổi, trong gió lạnh run lẩy bẩy.

“Ngày mai.. Ngày mai.. Đồng không còn là của ta nữa.” Hân từ trên giường đứng dậy, khẽ động cánh tay tê dại.

Chấn từ trên đôi vai gầy yếu rơi xuống, cũng không nhặt lên, lưng lay lắc lư rời khỏi phòng.

Khi trở về, trên tay hơn vò rượu.

Đều không phải rượu cống dùng bình sứ giả bộ, uống không say, mà là liệt rượu dân gian ủ, tản ra hương khí hoa quế.

Loại rượu hoa quế nhượng này, mùa này cũng không có gì bất thường, chắc từ từu điểm nhà ai mua về.

Hoàng Phủ Diệp ngồi bên mép giường, mở nắp, rót một chén nhỏ nhẹ nhàng uống một ngụm.

Nghĩ đúng hảo uống, lại có thể nghĩ chính nên say một hồi, buông chén, dứt khoát bụng bình uống từng ngụm.

Liệt rượu chậm rãi chảy vào thực quản, cay làm nước mắt hân phải chảy ra, cổ họng vẫn ngứa bỗng nhiên đau nhức.

Khái... Khái... Khái... Khái...

Không ngừng được ho khan, hân cũng không quản, liều mạng uống rượu.

Gió ngoài cửa sổ làm tim hân đập nhanh, “Phanh”, đập nát bình rượu, lại loạng choạng đi ra cửa.

Nô tài ngoài cửa ngăn hân lại, bị hân hung hăng liếc mắt, cũng không dám nhiều lời nữa.

Đồng.

Hân vô tri vô giác xuất môn, trong đầu chợt hiện lên khuôn mặt người nọ.

“Đồng.” Một cước thâm một cước thiên hướng tới tấm cung của người nọ.

Đến khi tới cửa, lại do dự không dám bước vào.

Đi tới đi lui một hồi, cuối cùng cũng không thể ngừng được tưởng niệm.

5. Chi Hoa Chúc - Chương 5

“Người không nghe thấy bản điện hạ nói mạ? Lui ra mau.”

Người nọ quay lưng về phía cửa, thoạt nhìn tâm tình không tốt lắm.

Nghe có tiếng cửa mở, liền tưởng có tên nô tài lớn mật không nghe ý căn dặn dám một mình xông vào.

Mai là ngày đại hôn của y, là chuyện đáng mừng, y đáng ra phải thấy vui vẻ.

Khả hôm nay khi y cùng chuẩn vương phi ở cùng một chỗ, nhưng không hề thấy hứng thú, chiêm trợn suy nghĩ của y lại là thân hình đơn bạc làm kẻ khác đau lòng kia.

Ngay cả một nụ cười, một cử động của tha đều mơ hồ như có bóng dáng của người kia.

Thấy người phía sau không hề động tĩnh, Hoàng Phủ Đồng lại hét to hơn: “Lập tức rút...”

Muốn xoay người lại lạc vào một cái ôm thanh lãnh.

“Diệp?”

Mùi hương đặc biệt trên người bào đệ làm y nhận ngay ra hân.

“Đồng.”

Không chịu nổi cách xưng hô “Ca” biểu lộ thân phận hai người, vạch rõ giới hạn cả hai, mượn rượu để vứt bỏ toàn bộ lo lắng trong lòng.

“Diệp, sao ngươi lại tới đây?” Vừa đụng tới đôi tay lạnh băng làm kẻ khác kinh sợ, y không nhận được quay người lại, lo lắng nhìn khuôn mặt gầy gò xanh xao kia.

“Tam cửu chi tế, một mình rảnh rồi, tịch tịch quá liền tới tìm ngươi.” Diệp không nói dối. Rượu làm tình cảm của hân như gấp lên trăm lần, tỉ dụ như tịch tịch ẩn núp sâu trong tâm hân, rục rịch, dâng trào trong máu hân.

“Đồng, ngươi đừng thành thân có được hay không?” Thấy người trước mặt không hề động tĩnh, hân lại cần cần dục dục hỏi: “Đừng thành thân...”

“Ngươi lại nói mê sáng gì vậy?” Không hiểu sao Đồng bỗng thấy vui vẻ, nhưng vẫn kiềm chế lạnh lùng hỏi.

“Đừng thành thân... Chúng ta cũng không thành thân có được không? Diệp sau này cũng sẽ ngoan ngoãn... Ngươi đừng...”

“Ngươi uống rượu.” Tức giận, đẩy ra bào đệ toàn thân mùi rượu. Hoàng Phủ Đồng lùi về phía sau vài bước, cuối cùng dừng lại.

“Trời lạnh thế này, uống rượu ấm thân cũng được, nhưng cũng không thể uống nhiều... Ngươi thân thể bất hảo cũng đừng đi ra ngoài trời, cẩn thận cảm lạnh.” Tình tứ không hiểu toát ra nơi đáy mắt, y mất tự nhiên quay mặt đi.

“Đồng, ngươi đừng thành thân.” Diệp giọng nói nghẹn ngào làm Đồng cả kinh, quay đầu nhìn về phía khuôn mặt đầy lệ.

Thật lâu không có trả lời.

“Diệp, ngươi đã mười bảy rồi.” Yếu ớt thở dài. Hoàng Phủ Đồng vốn không có chút đề kháng với đôi mắt ngấn lệ của Hoàng Phủ Diệp, hơi thỏa hiệp: “Có một số việc một ngày đã quyết định sẽ không thể thay đổi được nữa.”

“Vây... Vây... Vây ngươi sẽ hạnh phúc chứ?” Diệp dường như bị quở trách, đôi mắt tím nhạt nhiễm một tầng vụ khí. Hân như muốn xác nhận điều gì đó: “Cùng nữ nhân kia kết hôn... Ngươi... Ngươi thật sự sẽ hạnh phúc ư?”

“Ta...” Đôi mắt xán nhược tinh thần của thiếu niên chợt âm đạm, y bỗng chần chờ.

Sẽ hạnh phúc ư? Y vẫn chính mình.

“Sẽ ư?” Hoàng Phủ Diệp như đang chờ mong điều gì, hay như đang chống cự lại thứ gì.

“Ân.” Hoàng Phủ Đồng không dám nhiều lời, y cúi đầu che lấp đi đôi mắt không biết nói dối.

Thực sự sẽ hạnh phúc ư?

Nhất định sẽ không...

Nếu Diệp vĩnh viễn dùng ánh mắt này nhìn y, vậy trái tim y sẽ không bao giờ an tĩnh.

Y vô pháp nói rõ tâm tình này, tựa như bị thứ gì đó cuốn lấy, vô pháp hô hấp.

Hiện giờ Đồng còn không hiểu, nhưng sau này y sẽ minh bạch, đây chính là ái tình mà Diệp luôn mong chờ.

“VẬY... NGƯỜI CÒN CÓ THỂ NHỚ RÕ TA CHỨ?” Diệp ôm lấy vai người nọ, tương mắt đặt ở hõm vai, tham lam hô hấp khí tức của Đồng. Khí tức khô hanh làm cổ họng y phát sấp, nhưng y vẫn không chịu buông tay.

“NGƯỜI ĐANG NÓI NGU NGỐC GÌ VẬY?” Nhẹ nhàng ôm lấy phần eo gầy gò, ôn nhu nói: “GÌ MÀ NHỚ RÕ HAY KHÔNG, NGƯỜI LÀ ĐỆ ĐỆ CỦA TA, SAO TA LẠI CÓ THỂ QUÊN NGƯỜI?”

Chỉ là đệ đệ mạ?

Hắn không cam lòng.

“NẾU KHÔNG PHẢI ĐỆ ĐỆ? CHỈ LÀ DIỆP? ĐỒNG CÓ THỂ VĨNH VIỄN NHỚ TỚI DIỆP KHÔNG?” Hắn muện thanh hỏi.

Khả lời vừa nói ra liền hối hận.

Nếu Đồng nói không thì sao? Nếu vậy những ngày ít ỏi còn lại hắn phải làm thế nào?

Hoàng Phủ Diệp a Hoàng Phủ Diệp, người sao lại ngu dốt đến vậy? Sao lại đi hỏi vấn đề làm Đồng xấu hổ, làm chính nan kham?

“CHẮC CHẮN.” Ôm chặt eo đệ đệ, Đồng cũng không hiểu y đang nói thật hay nói dối, nhưng y nghĩ hiện giờ, đây chính là đáp án duy nhất.

Thân thể y đang ôm chợt run rẩy, ôm chặt lấy y. Y bỗng nhớ tới trước đây rất lâu, Diệp cũng từng ôm y, hôn y như vậy.

Hoàng Phủ Đồng bỗng thấy hoảng sợ.

Nếu không phải đệ đệ...

Y có thể vĩnh viễn nhớ tới thiếu niên kiêu ngạo luôn bên cạnh y, chỉ nhìn y không?

Nếu không phải đệ đệ...

Y có thể vĩnh viễn nhớ rõ thiếu niên đối với kẻ khác luôn cô tuyệt lạnh lùng, nhưng chỉ với mình y lại rất ôn nhu không?

Sẽ mạ?

Không biết. Thực sự không biết.

Nếu không phải đệ đệ... Chính còn có thể đẩy thiếu niên ra không?

Nếu không phải đệ đệ, y còn có thể coi hứa hẹn của thiếu niên là trò đùa?

Nếu không phải đệ đệ...

Được rồi.

Ức chế chính phán đoán.

Gì mà không phải đệ đệ. Rõ ràng đúng đệ đệ, sao có thể không phải đệ đệ chứ?

Dù thiếu niên tin thế dần dần, ôn nhu tự thủy, luôn luôn khẽ cười, nhưng hắn đúng đệ đệ, vĩnh viễn chỉ là đệ đệ.

“ĐỒNG, NGƯỜI KHÔNG BIẾT... TA YÊU NGƯỜI NHIỀU ĐẾN THẾ NÀO ĐÂU.” Thỏa mãn nằm trong lòng người nọ, rượu làm ý chí hắn chợt mơ hồ. Đầu óc mơ màng nói: “TA YÊU NGƯỜI.”

“DIỆP, NGƯỜI SAY.” Đột nhiên buông ra người nọ.

“TA KHÔNG SAY.”

“Người say, lời vừa nói chỉ vì say mà thôi. Người mau trở về nghỉ ngơi đi. Mai đứng đại hỉ, ta cũng phải sớm nghỉ ngơi.”

Diệp đang định nói gì, nhưng vừa nghe thấy hai chữ “đại hỉ” thì run rẩy, cuối cùng cũng không nói lời nào.

Rất lâu mới dùng hết khí lực cần môi dưới, nhẹ giọng nói: “Ta lui xuống.”

Ra cửa, lão đảo vài bước liền dừng lại, dựa vào mộc trụ được bao toàn vải hồng, trên mặt đầy lệ.

Đồng của hần... Hần thực sự không thể gặp lại nữa...

Tuyệt không ngừng rơi xuống mặt hần, nhưng hần không hề cảm thấy lạnh, gió thổi qua hành lang, lay động mái tóc đen bóng, làm da đầu hần tê dại.

Trở về thôi, cần phải trở về.

Gian nan đứng thẳng dậy, đỉnh khởi lưng, từng bước một trở về tẩm cung.

Ngày mai, Đồng sẽ không còn là của một mình hần nữa. Thân thể hơi lão đảo, hần phải đỡ lấy lan can để đứng vững, ràng buộc bằng lãnh nơi cung đình trói buộc hai thiếu niên.

Tình ái như một đợt dịch bệnh, người bị nhiễm, có người khỏi bệnh, nhưng cũng có kẻ sẽ chết đi.

Hần mở lòng bàn tay, nhượng tuyết im lặng xâm nhập cơ thể.

Có thể Đồng tới tận lúc này cũng chưa từng thuộc về một mình ta...

Khe khẽ nhếch môi, trong mắt hần không còn một tia sáng, sự sống như đang từ từ rời khỏi cơ thể, khả khoe miệng xinh đẹp kia vẫn như cũ hơi nhếch lên.

Mai đúng ngày Đồng kết hôn, hần tuyệt đối bất năng hiện tại ngã gục, làm người nợ mất vui.

Đồng yên lặng nhìn thân ảnh cô đơn kia qua song cửa. Thân thể lung lay sắp đổ làm y đau lòng. Nhưng y không dám ra ngoài. Y sợ... nếu lúc này đi ra ngoài, y cùng Diệp ngay cả huynh đệ cũng sẽ không thể nữa.

Ngày mai chính sẽ ôm ấp mỹ nữ, nhưng Hoàng Phủ Đồng chỉ nhìn ánh nến chập chờn, tâm thần không yên, không sao ngủ được.

Vất vả nhập thiền miên, lại liên tiếp bị bóng đèn làm tỉnh giấc.

Thiếu niên trong mộng da dẻ mịn màng kẻ sát y, đôi môi đỏ mọng tinh tế hôn lên lông mày y.

Khí tức ấm áp phủ trên môi, tứ thần gắt gao ma sát, không một khe hở.

Linh lưởi quần lấy, tương hồ trao đổi nước bọt.

Quần áo nhanh chóng bị cởi ra, quần bị cổ sức kéo xuống.

Đột ngột tiếp xúc với khí lạnh, làm y run rẩy không ngừng.

Hàn lạnh nhưng nhanh chóng bị những nụ hôn nồng nhiệt của thiếu niên đuổi đi.

Màu da mặt ong nổi lên một trận hồng. Thiếu niên khẽ cười vuốt ve thân thể trong tay hần, nhẹ nhàng xoa vuốt.

Ngón tay thon dài không chế dục vọng tối nguyên thủy.

Y sợ hãi thở hổn hển không ngừng, không ngờ lại bị đôi môi đỏ mọng chế trụ, từ cổ họng phát sinh tiếng “ô” rất nhỏ.

Tay chân bị chế trụ không nhúc nhích được, tại một trận cướp đoạt cường thế của đối phương, dần dần hòa tan, mê thất chính.

Đồng, Đồng, Đồng.

Người nợ vong tình gọi tên y.

Nhịn không được đáp lại. Hai chân gắt gao vòng quanh thắt lưng gây gò.

Tô dương nhượng y không kìm giữ được nữa, khe khẽ rên rỉ.

Cái cảm giác ngứa ngáy trong lòng này làm y không khỏi muốn hăm càng sâu, nhưng khi ngoái đầu nhìn rõ dung nhan của thiếu niên, y bỗng giật mình tỉnh giấc.

Diệp!

Mồ hôi lạnh ướt đầm mái tóc đen nhánh. Trái tim tưởng như bị mèo cào trăm ngàn vết, đau nhức ngứa ngáy. Con người bỗng dưng chặt lại.

Ta rốt cuộc đang làm gì?

Móng tay kháp chặt vào đệm chăn, lưu lại vết rách mờ mờ.

Có người nói, ngày suy tư gì, đêm sẽ mộng vậy. Ban ngày ôm nữ tử nhu nhược cùng với điên cuồng trong mộng không hề có chút tương đồng.

Tương phản, tên thiếu niên lúc thanh tỉnh luôn bị chính đẩy ra lại nghiêm nhiên trở thành diễn viên trong mộng.

Nhẹ nhàng vuốt ve chính.

Trời ạ! Chính nhất định điên rồi.

Hoảng sợ che lại miệng. Thở hổn hển. Lại nghĩ tới nụ cười của thiếu niên trong mộng. Đồng...

Cảm giác ngứa ngáy trong lòng lần thứ hai xuất hiện, còn có... đau nhức tới cùng.

“Chủ tử.” Thái giám ngoài cửa thấy trong phòng có ánh đèn, nhỏ giọng cẩn cẩn dục dục hỏi: “Canh năm rồi, ngài muốn dậy mạ?”

“Ân.” Khẽ vuốt tóc, nhưng trong đầu một mảnh hỗn loạn.

“Hoàng hậu nương nương chờ ngoài cửa đã lâu.”

Cha?

Không biết vì sao, vừa tưởng tượng ra khuôn mặt Lạc Tráng nhượng y cảm thấy an tâm.

Không để ý tới y phục vội vàng vàng mở cửa.

Lạc Tráng bán ý bên khuôn cửa, nhẹ nhàng cười: “Đồng nhi đã dậy rồi à?”

“Cha.”

Nụ cười dịu dàng này cực kỳ giống người nào đó, tâm Đồng không hiểu vì sao bỗng căng thẳng.

“Nghe người hầu nói con đêm khuya mới ngủ, ta sợ quấy rối con nên đợi ngoài này một lát.” Lạc Tráng đứng thẳng đi vào phòng.

Thấy nhi tử vẻ mặt hoang mang không kịp thu liễm, hần khẽ cười nói: “Ta vừa từ chỗ Diệp về.” Người trước mặt rõ ràng hơi run rẩy, nhưng coi như bình tĩnh không chế chính: “Con chuẩn bị tốt rồi chứ?”

“Con...” Đối mặt với câu hỏi bất ngờ này, Hoàng Phủ Đồng không biết phải trả lời thế nào. Chính y cũng không rõ cảm giác hối hận này từ đâu mà đến. Chuẩn bị tốt chưa mạ? Có thể tốt, cũng có thể chưa được.

Lạc Tráng nhìn y bỗng thấy yêu thương. Dù có nói gì, thiếu niên trước mặt hần vẫn còn là một hài tử mười bảy tuổi.

Đương niên hần cùng Tí đại khái cũng hay niên kỷ này.

Khi đó chính cũng đâu hiểu gì? Chẳng phải cũng bởi tình cảm mà luống cuống tay chân mạ?

Mặc kệ hành động vô ý thức của hài tử này có làm bị thương Diệp sâu đến thế nào, y cũng không đáng trách.

Lạc Tráng cố gắng khẽ hỏi: “Sợ phùng hỉ sự, khó tránh khỏi có chút hồi hộp. Ta mới qua chỗ Diệp, hần cũng hồi hộp việc hôm nay nên đêm qua ngủ không ngon.” Giọng nói có chút khỏ sấp. Hài tử kia, tiều tụy làm hần hầu như không nhận ra được nữa.

Vừa vào cửa liền thấy hần ngồi trước ngọn nến, yên lặng nhìn ngọn nến gần tắt. Trái tim đau đốn không nghe hần ra lệnh. Mắt rất lâu mới có thể ngừng lệ.

Hài tử kia câu đầu tiên nói đúng muốn xuất cung. Vậy sau lại ngơ ngác chăm chú nhìn ánh nến, thế nào cũng không chịu nói nữa.

Khi đó Lạc Tráng thậm chí đã muốn hủy bỏ hôn lễ.

“Cả đêm không ngủ? Sao lại cả đêm không ngủ ni?” Hoàng Phủ Đồng đột nhiên đứng dậy, hồi lâu mới ý thức chính vừa thất lễ, buồn bã ngồi xuống.

Thân thể đơn bạc như vậy, sao còn cứ hành hạ chính?

“Chắc đúng hồi hộp vì con ba?” Âm thầm quan sát biểu tình khấn trương của Đồng, hần có tám phần mười nắm chắc, hài tử này cũng đã động tâm.

“Hồi hộp, việc... việc gì phải hồi hộp? Cha, ngài không biết thân thể hần... Thân thể hần rất gầy yếu, sợ rằng bệnh cũ lại tái phát...”

6. Chi Hoa Chúc - Chương 6

“Bệnh cũ tái phát?” Biểu tình của Lạc Tráng vẫn bình tĩnh, trong ngực nhưng đang nổi sóng: “Diệp từ nhỏ đã ốm yếu, hần có nội lực hộ thể, hần không có trở ngại gì.”

“Cha, con... con có cảm giác bất hảo.” Y dựa lên ghế gỗ, lo lắng nhìn Lạc Tráng nói: “Gần đây tình huống Diệp không tốt, không chỉ thân thể, còn có... cảm giác này... con không biết nói thế nào, nhưng có thể cảm thấy...”

“Diệp, hần hần rất thông khỏ ba.” Lạc Tráng đứng lên, hần phải nhanh chóng ly khai. Nếu hần còn tiếp tục ở đây, hần sợ sẽ không chịu đựng nổi mà nói hết tất cả. Khả hài tử kia đã nói không thể cho Đồng biết.

“Thông khỏ? Vì sao?”

“Có lẽ bởi có thập ma đông tây sắp sửa mất đi chẳng?”

Mất đi? Mất đi thập ma?

Hoàng Phủ Đồng hoảng hốt, tâm rất loạn, đang muốn hỏi rõ lại bị Lạc Tráng cười nói: “Ta cần phải trở về, con cũng phải chuẩn bị cho tốt.”

Tuyết vẫn rơi không ngừng, dù đã nhỏ bớt nhưng vẫn phủ thiên cái địa.

Một vài số mạng như đã định trước bị vùi vào trong tuyết, hoá thành một mảnh trắng xoá.

Ký ức – nặng nề mà ngã vào trong đất không thấy hình bóng, cuối cùng tha sẽ chết, cùng tuyết hoá thành bọt nước, biến thành quá khứ.

Một nơi khác trong hoàng cung.

“Ai?” Cảm thấy khí vị xa lạ, lạnh lùng hỏi, thân thể nhưng không cử động, vẫn yên lặng nhìn ngọn nến gần như không còn.

“Ta.”

Thanh âm nữ tử. Không giống tiếng nói lo sợ của tì nữ, đó là tiếng nói còn trẻ, hơi ngang ngược.

“Người là ai?” Thiếu niên vẫn mạn bất kinh tâm, đưa lưng về phía cửa, chẳng thèm nhìn đáng đáp người kia.

“Sắp trở thành phúc tấn của Hoàng Phủ gia âm thác dương xoa.” Dù đối mặt với nhị hoàng tử luôn bị đồn đãi lãnh khốc, nữ tử chẳng hề sợ hãi, lớn gan trả lời.

Bóng lưng cương một chút, nhưng không có quay lại như trong định liệu.

“Người tới có việc gì?” Mặc dù nghi ngờ mục đích xuất hiện của nữ tử khuê phòng, Hoàng Phủ Diệp vẫn mặc nhiên thừa nhận thân phận của đối phương.

“Bản cô nương vốn có đối tượng ngưỡng mộ trong lòng, không muốn gả vào Hoàng Phủ gia.”

Sung sướng lại không biết hướng.

Câu trả lời không biết trời cao đất dày của nữ tử làm Hoàng Phủ Diệp cười nhạt, khuôn mặt tái nhợt nhất thời lại trắng bệch vài phần.

“Ta không muốn để đại hoàng tử nan kham, người là bào đệ của y, vậy người giúp bản cô nương truyền lời, cứ nói, ta không muốn gả cho y, y muốn lấy kẻ nào cứ việc lấy.”

“Không biết tốt xấu.” Bạc thần nhẹ nhàng mím lại, bỗng nhiên xoay người. Ánh mắt sắc bén làm kẻ khác sửng sốt sợ hãi.

Mới phát hiện vào phòng chính là hai người.

Đều đáng đáp nữ tử, chỉ là một vị tựa hồ không giống tiểu thư khuê các.

“Thập ma không biết tốt xấu! Mặc danh kỳ diệu, ta không gả cho y, người làm gì được ta.” Cô nương kia tức giận, tại trong lòng nữ tử đồng hành quật cường đáp lại.

“Sanh nhi không muốn gả các người cũng không thể cưỡng cầu, bọn ta tới đây cũng không phải để thương lượng, chỉ muốn báo cho các người biết.” Cô nương kia ôm người trong lòng hướng Hoàng Phủ Diệp cười: “Nếu nhị hoàng tử đã biết, giờ ta sẽ mang Sanh nhi đi, không cần phải người truy tìm, ta có thể tại trong hoàng cung qua lại như thường, thiên hạ to lớn như vậy tự nhiên không người có thể tìm được hình bóng chúng ta.” Nữ tử lúm đồng tiền tự phụ làm người trong lòng một trận tâm động.

“Làm phiền thông cáo.” Nàng kia nhẹ nhàng nhảy lên, thoáng chốc đã biến mất trong màn tuyết.

Trong phòng chỉ còn lại thiếu niên khe khẽ cười, dùng ngón tay băng lãnh nhẹ nhàng điểm ngọn nến. Trong thu mâu tự thủy thật lâu chấp chờn hai đạo ánh nến không ngượng tắt.

Nụ cười cao ngạo lại một lần nữa trở lại bên môi, đỏ ửng nhàn nhạt nhiễm khai, đôi lông mày mấy ngày luôn nhíu cuối cùng cũng nhẹ nhàng buông ra.

Thiếu niên thổi tắt ánh nến, âm thầm cười khẽ.

Đồng, vĩnh viễn chỉ có thể là của một mình hắn.

Cửa chính được trang trí gấm vóc hồng sắc làm nổi bật không khí vui mừng.

Hôn lễ hoàng thất quả thực không hết việc.

Các nô tài vội vàng vàng tiến xuất.

Bọn cung nữ thái giám cúi đầu, có lúc không cẩn thận va phải nhau, chỉ oán giận liếc nhìn rồi lại tản ra.

Ngày vui của đại hoàng tử cũng không kẻ nào có gan phá hủy.

“Lệch rồi, sang trái một chút, ới, quá rồi, sang phải một chút.” Lão ma ma kiễng chân chỉ huy tiểu thái giám treo đèn.

Hôn lễ đúng phụng chỉ thành hôn, ngày lành lại ngay sau đó, chỉ có vài ba ngày chuẩn bị, bởi vậy hôn lễ đã tới rất gần, nhưng còn nhiều việc chưa làm tốt.

Đã vậy tên nô tài chân tay vụng về này liên treo đèn đều làm không xong.

“Tay chân nhanh nhẹn lên! Lầm canh giờ cẩn thận chủ tử lột da người!” Lão ma ma nóng nảy, tức giận mắng.

Thái giám kia tuổi còn nhỏ, chưa từng thấy tràng diện nào lớn đến vậy, hôn lễ của đại hoàng tử lần này, nó vừa mới được đưa tới đây, vốn đã rất khắt khe, lúc này lại bị người quở trách, tay run lên đèn lồng không treo được, thân hình cũng bất ổn từ trên thang ngã xuống.

Đám cung nữ sợ hãi tản ra, nhưng không thấy hình ảnh trong suy đoán.

Nô tỳ lớn gan mở to mắt, bỗng thấy một vị công tử quần áo bạch sam một tay giữ đèn lồng, thuận tiện cứu tiểu thái giám.

“Ngày đại hỉ của Đồng bất năng bởi vậy mà bị hỏng.” Bạch y công tử khẽ cười, buông ra nô tài sợ người. Tại trong kinh hô của mọi người nhảy lên đầu tường.

“Nguyệt, tới gặp Tí một chút ba.” Đầu tường còn có một bóng người, nghe thanh âm đứng một nam tử.

“Ân.” Bạch y công tử ôm lấy thắt lưng nam nhân, khẽ nhún người đã không thấy hình bóng.

“Nhìn cái gì hả?” Ma ma hoàn hồn trước tiên lại lớn giọng giục mọi người làm việc: “Nhanh lên chút nữa!”

Ngày đại hỉ, hoàng thân quốc thích tham gia tiệc cưới nhiều không đếm xuể, cao thủ tự nhiên cũng như mây, hai vị công tử như thần tiên vừa rồi chắc là quý khách lạc đường.

Châu hoa, nhĩ hoàn, như ý, trâm cài tóc, tất cả đều là vật dụng của nữ tử, làm Lạc Tráng nhìn có chút mê muội.

“Con xác định chứ?” Tay hắn thắm đầy mồ hôi, nếu được hắn sẽ không phản đối quyết định này, chỉ là... Đồng bị giấu diếm như vậy có thể hay không...

“Ngoài biện pháp này không còn biện pháp nào nữa.” Hoàng Phủ Tí vẻ mặt thoải mái thưởng thức sợi tóc trên vương miện buông xuống, nhìn người đứng trước mặt.

“Mặc vào.” Đưa tới hỉ bào hồng sắc, lại bị Lạc Tráng ngăn cản.

“Như vậy thật sự tốt mạ?” Hắn còn đang lo lắng cảm giác của con cả... không biết có chịu kích thích quá lớn không?

Lướt qua ngăn cản của Lạc Tráng tiếp nhận xiêm y, nụ cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, thay trang phục tân nương kim tú phượng, lại phủ thêm hỉ khăn.

“Đông.” Cửa bị đẩy ra.

Hoàng Phủ Tí ánh mắt sắc bén như chùy nhìn về phía cửa, nhưng vừa thấy người liền lấy làm kinh hãi: “Hoàng huynh!”

Hai người vốn đã rời khỏi kinh cao chạy xa bay cứ nhiên đang đứng sờ sờ tại trước mặt y.

Lạc Tráng cũng hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống hành lễ lại bị Hoàng Phủ Hàn đỡ lấy.

“Ta rời khỏi cung đã không còn là hoàng thượng, Cảnh đế đã băng hà, hiện giờ trước mắt ngươi chỉ là Hàn.” Cầm tay người bên cạnh mỉm cười. Lạc Tráng sững sốt lập tức cũng bật cười.

Hoàng Phủ Tí không cam lòng yếu thế bước lên ôm lấy thắt lưng Lạc Tráng.

“Tí.” Thật lâu không gặp đệ đệ, Hoàng Phủ Hàn gọi một tiếng.

Hoàng Phủ Tí bỗng dừng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào một đôi mắt xán rực rỡ tinh thần.

Khoé miệng khẽ nhếch.

Hoàng huynh... cuối cùng cũng đã tìm được hạnh phúc.

“Các người sao lại trở về? Không phải ra kinh các người liền đi về hướng nam mạ?”

“Chúng ta đi rất chậm, vốn định trụ lại kinh thành một năm rưỡi rồi tới phương nam, ai ngờ bị sự đình lại tự quyết định dừng tại phụ cận kinh đô, hàng năm tới phương nam ngắm cảnh một lần. Lần này nghe nói Đồng thành thân liền tưởng trở về thăm một náo nhiệt.” Hoàng Phủ Hàn mân nhãn giải thích. Nếu không

phải cái bình dấm chua bên cạnh này làm hành trình của bọn họ năm lần bảy lượt bị đình lại, sợ rằng lúc này bọn họ đã tới Giang Nam, tỉnh định cư nhiều năm.

“Vị này chính là?” Công Thâu Nguyệt thấy người đứng sau Hoàng Phủ Tí đội mũ phượng dáng dấp tân nương, nghĩ có chút kỳ quái. “Chắc không phải tân nương ba, chẳng lẽ không phải trưởng nữ của Lễ bộ thượng thư? Sao lại ở trong cung?”

Lạc Tráng chẳng biết trả lời thế nào, khuỷu tay chọc chọc Hoàng Phủ Tí: “Người giải thích đi.”

“Kỳ thực...” Hoàng Phủ Tí cười mở miệng, lại bị người đứng phía sau trầm lặng hồi lâu dùng hành động cắt đứt.

Tân nhân vóc người cao to đột nhiên xốc lên hỉ khăn, lộ ra khuôn mặt tuyết mịn.

“Người là...” Hàn đã xuất cung hơn mười năm, người trong cung tự nhiên không nhận biết bao nhiêu, nhưng khuôn mặt này rất giống Hoàng Phủ Tí hồi trẻ, phượng mâu sắc bén, chân mày lá liễu phi nhập nhiếp cốt, mũi cao thẳng, bạc thân đậm hồng khê nhếch, cằm mỹ hảo...

Tất cả đều được hồng trang làm nổi bật, nhưng bề ngoài của thiếu niên đã động nhân, giờ càng tràn đầy quang thải xạ xuất lưu ly.

Song đồng rất giống Tí làm Công Thâu Nguyệt cùng Hàn chỉ cần liếc nhìn đã nhận ra người trước mặt là ai, cùng sinh hoạt mười năm làm hai người vô cùng ăn ý, cả hai song song kinh hô: “Diệp?”

Khi ly khai hai hài tử vẫn còn nhỏ, nhưng Diệp hôm nay đứng ở trước mặt đã đúng một thiếu niên. Khí chất ưu nhã không giống như Hoàng Phủ Tí kiêu ngạo đương niên. Tương phản, so với âm nhu của Tí năm xưa, thanh nhu của người trước mắt càng chọc người triu mến.

Là trưởng bối, Nguyệt cùng Hàn không khỏi toát ra thần sắc sủng nịnh, khả lại bị câu hỏi kỳ quái trước mặt làm hoảng sợ —— Đồng kết hôn, Diệp sao lại mặc như vậy trong phòng ngủ của Tí?

“Việc này... việc này rất dài, sau này sẽ giải thích với các người.” Hoàng Phủ Diệp thấy hai người nghi ngờ vội nói để tạm dẹp nghi vấn.

“Giờ nào rồi?” Ngay cả thanh âm của hắn đều mơ hồ hàm chứa ý cười, phảng phất như hắn nắm giữ tối mỷ trong thế gian. Khoé môi thượng kiêu nhưng hai người đang đứng ngây ngốc không giải thích được càng như vụ lý khán hoa, thủy chung không hiểu.

“Sắp tới giờ rồi. Ta đưa con tới Thượng thư phủ. Nơi kia không tìm thấy tân nương đưa vào cung giờ chắc loạn thành đoàn, con nhất định được coi như người cứu rơm cứu mạng.” Lạc Tráng trả lời, nắm vai Hoàng Phủ Diệp muốn đưa hắn lên vào Thượng thư phủ.

“Con chính... khải khải... chính tự đi được. Cha, ngài cũng phải chuẩn bị, đội đón dâu nhận được tân nhân sẽ lập tức trở lại đây.” Hoàng Phủ Diệp quá mức đầu nhập, không hề nhận ra cổ họng không bị khống chế để lộ tiếng ho khan.

Công Thâu Nguyệt nhần lại mi đẹp, tiếng ho của Diệp làm y thấy có chút dị thường, cấp tốc bắt lấy tay phải của thiếu niên, kinh ngạc thấy thiếu niên cấp tốc né tránh, chững phong nghịch hướng lần thấy hai chế trụ mạch môn.

Thần sắc của Diệp căng thẳng. Hắn tuổi còn nhỏ tự nhiên không phải đối thủ của Công Thâu Nguyệt, lúc này mạch môn rơi vào tay y, muốn trốn khỏi cũng không có khả năng, đành phải ngừng thờ chờ đợi Công Thâu Nguyệt mở miệng.

“Không cần chuẩn bị nữa.” Công Thâu Nguyệt nói không nhanh không chậm, nhưng mang theo khí thế không cho khước từ. Từ biểu tình bình tĩnh của y, mọi người không thể nhìn ra điều gì. Đôi mắt như diệu thạch của y không hề có một tia gợn sóng, nhưng đôi môi đỏ thắm như hoa mẫu đơn hơi nhếch lên.

Hồi lâu y mới lại mở miệng: “Thượng thư phủ người không thể đi —— nói đúng ra hiện giờ ngoài việc nằm trên giường, người không thể làm bất cứ chuyện gì.”

Hoàng Phủ Diệp lạnh lùng rút về tay phải, lạnh lùng liếc nhìn nam nhân được đồn đại y thuật hơn người này. “Không muốn.” Hai chữ giản đơn phủ định toàn bộ đề nghị của Công Thâu Nguyệt.

Về suy nghĩ đầy rẫy trong mắt. Nhìn cái hài tử này, đôi môi hơi vênh lên, kiêu ngạo mỉm cười.

Quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Tí, khiêu khích mở miệng, “Người chiếu cố con mình như thế này đây hả?”

Hoàng Phủ Tí phượng mâu hơi nheo lại, ánh mắt lưu động, toát ra bất mãn cùng xao động, chỉ cần tên am nhân này xuất hiện sẽ không có chuyện tốt gì.

“Nguyệt!” Thực sự không chịu được hai người cứ gặp mặt lại đối đầu, cũng không hiểu sao Công Thâu Nguyệt lại đột nhiên khiêu khích, Hoàng Phủ Hàn kéo vạt áo Công Thâu Nguyệt ý bảo y không nên quá phận.

“A, ta thành ác nhân?” Thấy Hoàng Phủ Hàn nhú mày, vẻ mặt làm nũng cầu xin, Công Thâu Nguyệt sủng nịnh cười, “Tiểu tử kia thân thể đã hỏng hết đến mức này, cái tên đương a mã kia cứ để mặc hắn hồ đồ, ta chỉ định thay người tấn trách nhiệm của huynh trưởng, thế nào, sai mạ?”

“Hỏng hết?” Hoàng Phủ Tí mày liễu đẹp hơi nhếch lên, sắc mặt Lạc Tráng chợt đại biến.

“A, tiểu tử này hiện tại còn đứng ở chỗ này, thượng thiên đối với hắn quả thật không tệ.” Phất tay áo cười nói: “Đã tình trạng này rồi còn hy vọng xa vời kinh lịch một hồi tiệc cưới tốn hao khí lực cùng tinh lực, quả thực đúng chuyện cười.” Nâng chung trà lên nhuận họng, cái tiểu tử không biết trời cao đất rộng này cùng Hoàng Phủ Tí quả thực đúng giống nhau như đúc, làm y thấy tức tối.

“Diệp.” Đại khái đứng nghĩ Công Thâu Nguyệt nói có lý, trầm mặc hồi lâu, Hoàng Phủ Tí ngẩng đầu, trong ánh mắt là nghiêm khắc của phụ thân cùng thương tiếc: “Nghe lời.”

Hài tử này làm y không muốn to tiếng, quật cường làm người thương yêu.

“Ta muốn đi.” Thanh âm của Hoàng Phủ Diệp rất nhỏ, nhưng mang theo quyết tuyệt không đổi ý.

Thiếu niên mang theo đậm cười, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt tràn đầy kiên định, hầu như nhượng mọi người ở đây rơi lệ.

7. Chi Hoa Chúc - Chương 7

Trong phượng mâu hắc sắc kia, vẻ mong chờ quá nồng đậm, phảng phất đây chính là mục đích kiếp này, ai đều không thể ngăn cản. Dù nỗ lực đó chỉ là chấp nhất không hề ý nghĩa, dù kết quả sẽ làm hắn tuyệt vọng, hắn cũng tuyệt không có một tia hối hận.

“Buông tha ba, dù ngươi có làm thế nào, Đồng đều không thể có một hôn lễ hoàn mỹ.” Đại khái đã lý giải được tình huống, thanh âm vẫn bình tĩnh như trước, nhưng chén trà trong tay Công Thâu Nguyệt đột nhiên vỡ tan: “Tùy hứng chỉ làm tình trạng ngươi càng hỏng hết, huống chi cơ thể ngươi đã không cho phép ngươi cứ tiếp tục đứng như bây giờ.” Tên thiếu niên nhìn như yếu đuối này tựa hồ cũng không có hoang phế vô công, khả nội lực dày cũng không thể mãi là lý do để hắn dựa vào.

Bệnh lao. Muốn trị hết đều không phải không có khả năng, nhưng phải thật nhanh, không cho phép lãng phí bất cứ giây phút nào.

Một phen nói vãn đậm phong kinh, làm khuôn mặt tái nhợt của Hoàng Phủ Diệp càng thêm trắng bệch.

“Có muốn đánh cuộc không?” Lau đi đôi tay bị ướt, Công Thâu Nguyệt không hề để ý tới ám chỉ của mọi người, trực tiếp đi tới bên Hoàng Phủ Diệp đang cố gắng đứng vững, bàn tay bị nước trà làm ướt đặt lên vai phải Hoàng Phủ Diệp.

“Chúng ta sẽ đánh cuộc — xem ngươi có thể bước ra khỏi cánh cửa kia không.” Lùi lại, tiếng nói của Công Thâu Nguyệt bỗng trở nên nhẹ nhàng, đôi mắt híp lại lóa ra quang mang bất minh: “Nếu ngươi có thể, vậy ngươi có thể tới Thượng thư phủ.”

Hoàng Phủ Diệp sửng sốt, lập tức nở nụ cười.

Nhắc chân, vừa muốn vượt qua cánh cửa, bỗng thân thể mềm nhũn thẳng tắp ngã về phía sau.

Phượng mâu trần ngập mong muốn kia, ngay khi chủ nhân ngã xuống, trong nháy mắt chợt mất đi quang thái, thay thế bằng một tầng tuyết vọng đậm hơi sắc.

Đỡ lấy thân thể mềm nhũn, Công Thâu Nguyệt biểu tình buột chặt hơi chút thả lỏng.

“Diệp!” Lạc Tráng cùng Hoàng Phủ Tí lo lắng xông lên trước lại bị Nguyệt ngăn cản.

“Điêu Diệp lên giường, ta chỉ hòa vào nước trà một lượng thuốc tê nhỏ để hấn không thể cử động được thôi, sẽ không có bất luận vấn đề gì.”

Liếc nhìn ngoài cửa: “Các người tới Thượng thư phủ, ngăn cản cái hôn lễ chết tiệt kia lại.” Công Thâu Nguyệt hướng hai người không biết làm sao nói, lại ra hiệu Hàn tương hòm thuốc mang theo đưa tới đây.

“Tuyệt cũng ngừng rồi, ta đi cùng Tí.” Hoàng Phủ Hàn đưa tới hòm thuốc, lập tức vội vã theo Hoàng Phủ Tí tới Thượng thư phủ.

Rút ra kim châm cứu, Công Thâu Nguyệt nhìn về phía thiếu niên đang bất động: “Trước tiên ta sẽ dùng châm che lại mấy đại huyết của người để giảm bớt thuộc tính của thuốc tê, người đừng vận khí, thả lỏng.”

Trên khuôn mặt gầy gò của Hoàng Phủ Tí không có nửa điểm biểu tình, tùy ý Công Thâu Nguyệt trát châm trên cổ tay.

“Có đau không?” Tại động mạch châm kim sẽ cảm thấy rất đau, nhưng thiếu niên cũng không hề hừ một tiếng, thậm chí liên nhú mày cũng không hề có. “Không đau tốt nhất, kế tiếp sẽ rất đau, khó chịu nhớ kêu lên.”

Kế tiếp, ngoại trừ lúc cởi hồng bào ra thì hơi nhú mày, thiếu niên không hề có phản ứng.

Hấn có thể tưởng tượng được đồng hồ cát đang từng giọt từng giọt chảy xuống, canh giờ kia có lẽ sẽ không bao giờ tới nữa.

“Thế này có đau không?” Nhẹ nhàng ấn xuống xương ngực. Một hồi không thấy thiếu niên đáp lại.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt không còn vết máu, lại bị thần tình này... cả kinh đến quên châm kim.

Hai hàng lệ trong suốt từ trong viền mắt thiếu niên chậm rãi rơi xuống, lướt qua bên má trắng nõn lưu lại thủy ngân nhàn nhạt. Nước mắt tích lặc trên gối đầu bằng gấm, tạo thành hai điểm nhàn nhạt.

Diệp... đang khóc.

“Uy...” Ngoại trừ tiếng này, Công Thâu Nguyệt không biết phải nói gì nữa, hồi lâu mới thỏa hiệp nghiêng đầu: “Muốn đi sao?”

Đôi mắt ngưng trệ của thiếu niên chợt chuyển động một vòng.

“Thân thể của người rất hồng bét... Không thể đi.”

Trong mắt Hoàng Phủ Diệp quang mang chợt lóe.

Ngoài cửa sổ tuyết lại bắt đầu rơi.

Đoàn người Hoàng Phủ Hàn đến Thượng thư phủ thì, kiệu hoa đã trở lại hoàng cung.

Ba người vô cùng kinh ngạc, vội vã trở về hoàng cung.

Tất cả đều đã bố trí thỏa mãn.

Hoàng đế hoàng hậu song song ngồi trước mặt tân nhân.

Tân nương bị hỉ khăn hồng sắc che mặt thấy không rõ biểu tình, mà Hoàng Phủ Hàn, trên mặt ngoại trừ dáng tươi cười khoái ý ngụy trang ra, gì cũng không có.

Diệp tới cuối cùng không có xuất hiện, nghe nói ốm đau tại giường vô lực tham gia. Đại khái đúng tùy tiện tìm một cớ, chỉ là không muốn tham gia mà thôi. Diệp dù từ nhỏ thân thể không tốt, nhưng vô công đây thâm hậu, còn không tới mức mắc tiểu bệnh mà nằm trên giường không dậy nổi.

Từ một nơi bí mật chăm chú nắm lấy tay Hoàng Phủ Tí, Lạc Tráng hầu như có thể nghe thấy chính tiếng tim đập. Diệp lúc này hẳn đang ở chỗ Công Thâu Nguyệt.

Hàn đã tới đó, đợi sau khi mọi việc kết thúc sẽ tới nói cho bọn họ biết bệnh trạng của Diệp.

Khả vấn đề ở chỗ, nếu đúng như Diệp nói, vậy tiểu thư của Thượng thư phủ đã cùng người trong lòng bỏ trốn, mà Hoàng Phủ Diệp vốn định thay thế lại ốm đau tại giường, vậy người đang cúi đầu đứng trước mặt bọn họ... rốt cuộc là ai?

“Nhất bái thiên địa.” Người chủ trì buổi lễ chẳng hề hay biết tâm sự chủ tử, cao giọng hô.

Hoàng Phủ Đồng đỡ lấy tân nương bên người, vững vàng chấp tay.

Tay người bên cạnh rất lạnh, nắm rất chặt, làm tay hắn đau nhức.

“Nhị bái cao đường.”

Lạc Tráng bất an liếc nhìn Hoàng Phủ Tí giả cười, lập tức cũng ngồi thẳng dậy.

“Phu thê giao bái.”

Cầm tay tân nương, Đồng bỗng thấy hối hận. Không biết tại sao, bỗng nhớ tới khuôn mặt tuần tú cười yếu ớt.

“Người muốn hạnh phúc nga.”

Thiếu niên tựa hồ từng nói như vậy...

Vậy y trả lời gì? Y trả lời như thế nào?

Nỗ lực hồi tưởng lại, nhưng không thể nhớ nổi phản ứng của mình lúc đó, chỉ nhớ rõ, thiếu niên tinh mục rưng rưng, xoay người liền đi.

Cái đáp án kia... không cần nghĩ cũng biết đã thương người quá sâu.

Bán hoa bán nguyệt bán nhân gian, ngọc bình chúc phiến yểm hoa niên.

Túy ước thử sinh nhất sương mộng, dẫn cầu lai thế lưỡng biên thiên.

Thiếu niên từng tá túy phú thi, chu thần nhược kỳ đan, phượng mâu lưu chuyển viết xuống oán hận thâm sâu.

“Chúng ta thành hôn ba.”

Tất cả tựa hồ như bắt đầu từ bốc đồng của thiếu niên, đương nhiên cũng phải do “Hỉ sự” của y kết thúc.

“Phu thê giao bái.” Thanh âm người chủ trì đã hơi run rẩy, mọi người ở đây đều vui vẻ cười cười.

Chợt sắc mặt Hoàng Phủ Đồng đột biến, cứng ngắc đứng thẳng, chậm chạp không muốn khom lưng.

“Phu thê giao bái.” Người điều khiển lại lần thứ hai nhắc nhở.

Kinh ngạc nhìn tân nương của y, bị đôi tay tiêm trường nhưng gầy gò kia kéo mới xoay người lại, rầu rĩ cúi đầu.

Ngẩng đầu mới phát hiện chính đã rơi lệ.

“Lễ —— thành.” Tiếng nói sắc bén của người chủ trì nhượng toàn trường yên tĩnh trong chốc lát, lập tức đều vỗ tay chúc mừng.

Các cung nữ vây quanh tân nhân, nói cười nhẹ nhàng đưa vào phòng.

Theo phép tắc, tân nương phải vào phòng đợi.

Tân lang cùng quý khách kính rượu, tập tục của dân gian cùng trong cung bất đồng, đúng không cần noi theo, tân lang tới giờ tỵ mới được phép vào phòng.

Hoàng Phủ Đồng cũng bị quan khách vây quanh kính rượu.

Công Thâu Nguyệt cùng Hoàng Phủ Hàn đều tới, Hoàng Phủ Tí cùng Lạc Tráng bắt an đi qua đi lại trong phòng.

Hoàng Phủ Đồng miễn cưỡng nhếch khóe miệng tiến lên kính rượu, bỗng Hoàng Phủ Tí đứng Lạc Tráng sử một ánh mắt.

Lạc Tráng hít một hơi thật sâu, cười nói: “Đồng, hôm nay là ngày đại hỉ của con, chính trở về phòng bồi thê tử, rượu uống ít thôi. Bên ngoài... phụ hoàng cùng cha thay con ứng phó.”

Hoàng Phủ Đồng nhíu mày: “Việc này sợ không thích hợp ba.”

“Cái gì mà có thích hợp hay không, bảo người đi người phải đi.” Công Thâu Nguyệt lắc lư tóc dài tới thắt lưng, dáng dấp khí định thần nhàn, nhưng từ chỗ tới, trong tay đều là mồ hôi lạnh.

Liếc nhìn nam nhân có chút quen thuộc, Hoàng Phủ Đồng không nói gì nữa, nghi vấn nhìn Hoàng Phủ Tí cùng Lạc Tráng.

Hoàng Phủ Tí không giải thích thân phận người kia cho y, cũng chỉ giục y mau vào phòng.

Tuy không hiểu có chuyện gì, nhưng khách nhiều như vậy sợ rằng y cũng khó ứng phó.

Dưới ý bảo của Lạc Tráng, Hoàng Phủ Đồng vội vã cảm ơn, trở về phòng.

Ánh nến chập chờn.

Tân nương của y đang ngồi trên giường, sáu hỉ nương đứng bên cạnh nàng cầm hỉ xứng, rượu giao bôi, hồng táo, hoa sinh, quế viên.

“Đều xuống dưới ba.” Cầm lấy hỉ xứng nhưng chần chờ vén lên hỉ khăn.

Mỗi một nụ cười, một cử động của thiếu niên đều hiện lên, làm y đang đứng trước mặt mỹ nhân nhưng buồn bực đến không thở nổi.

Thiến tiểu của thiếu niên như thuốc phiện, nhàn nhạt, yên lặng, nhưng bất tri bất giác đã bị đầu độc.

Ra lệnh nô tài rời khỏi phòng.

Các nô tài tuy nghi ngờ nhưng không dám nói gì.

Hỉ nương đứng đầu lá gan lớn nhất, trầm ngâm một lát, bước lên nói: “Chủ tử, nô tỳ có câu này không biết có nên nói hay không.” Đêm tân hôn, mọi việc đều phải làm theo quy tắc, muốn khuyên can chủ tử nên được cho chấp thuận mới tốt.

Hoàng Phủ Đồng trong mắt đầy hỏa, đè thấp thanh âm: “Người muốn nói cứ nói, không muốn nói tịt mịt.”

Thấy đại hoàng tử tức giận, hỉ nương sợ hãi hành lễ, dựa theo phân phó rời phòng.

Hoàng Phủ Đồng không có vén hỉ khăn, trực tiếp ngồi xuống giường.

Y có vài việc cần phải nói ra.

“Nàng tên Sanh đúng không?”

Tân nương không đáp, chỉ xấu hổ cúi đầu.

Hoàng Phủ Đồng nghĩ tha đồng ý, nói tiếp: “Sau này ta cùng nàng muốn đồng tâm hiệp lực.” Y dừng một chút: “Có một việc ta không thể không nói, người trong lòng ta không phải nàng.” Thân thể cô nương chợt cứng ngắc, hơi đông đưa mấy cái mới chống tay xuống giường ổn định thân thể.

“Người nọ ngay bên cạnh ta, nhưng ta không thể cùng hắn cùng một chỗ.” Đối với tân nương vừa bái đường nói điều này, Hoàng Phủ Đồng nghĩ chính rất tàn nhẫn, nhưng thà đau nhức ngắn ngủi còn hơn tiếc nuối cả đời. Ngay lúc bái đường y bỗng thấy hối hận, thiếu niên bất tri bất giác đã chiếm lấy tâm y —— thao túng trái tim, hô hấp, thậm chí suy nghĩ của y.

Khả mọi việc —— cũng đã chậm mất rồi.

Bất quá vậy cũng tốt, tình cảm mạc danh kỳ diệu này sẽ huỷ đi Diệp, cũng huỷ đi chính y.

Y không thể không thừa nhận, tại trên lễ đường, ngay lúc bái đường kia, y bỗng hi vọng thiếu niên bốc đồng kia sẽ xuất hiện.

Hung hăng đẩy ra đối phương, có lẽ bởi vì tin chắc hắn sẽ lại càng ôm chặt lấy chính ba.

Nguyên lai, so với thiếu niên, hắn mới chính là kẻ... khẩu thị tâm phi.

Cười khổ, Hoàng Phủ Đồng cúi đầu: “Nàng không hiểu cũng tốt, bất năng lý giải cũng được, ta lớn lên cùng người nọ, trong lòng ta chỉ có bóng dáng hắn. Nàng —— ta vẫn muốn lấy nàng làm thể thân... nhưng ta quên hắn, nhưng... hiện giờ ta mới phát hiện nàng không phải hắn. Trên đời này không ai có thể thay thế hắn, ta thương hắn.” Viên mắt sấp sấp, khóc không ra nước mắt. Y tưởng chính đang nói nhảm, nhưng tâm y chợt rất thoải mái.

8. Chi Hoa Chúc - Chương 8

Chưa từng thần thần như vậy, đám mây đen đè ép trong lòng cuối cùng cũng rời đi.

Tái ngẩng đầu, hai mắt đã thanh minh.

“Sở dĩ sau này ta sẽ đối tốt với nàng, chỉ là chuyện vợ chồng ta làm không được, nếu ta làm thể, vô luận với nàng hay hắn đều không công bằng.”

Nàng kia vừa nghe như bị cực đại đả kích, loạn choạng đứng dậy đi tới trước bàn.

Muốn xả hỉ khăn, cực lực giơ tay lên.

“Sao vậy?” Cảm giác tội ác làm Hoàng Phủ Đồng đi hướng tân nương.

Đã thấy người nọ ngã về phía sau, nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy thân thể mềm nhũn.

Hỉ khăn bay xuống đất, búi tóc của tân nương tản ra, trần châu mã não rơi xuống đất, tạo thành tràng diện “Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn”.

Ôm nữ tử trong lòng, vội vàng gọi tên nàng, nhưng vừa thấy dung mạo người nọ, tiếng “Sanh” bị ngạnh sinh sinh đổi thành “Diệp.”

Đôi mắt thiếu niên mở to, cười nhìn y, liền thoát lực xụi lơ trong lòng y, không hề động tĩnh.

“Diệp!” Không hề nghĩ nhiều ôm người trong lòng, nhẹ nhàng đặt lên giường.

Bất mạch thiếu niên, nhược đến dọa người.

Trong lúc nhất thời hoang mang lo sợ.

Diệp sao lại mặc hồng trang ở trong phòng? Nói vậy người cùng y bái đường vừa rồi là Diệp?

Vậy những lời y vừa nói? Thiếu niên chẳng phải đã nghe toàn bộ?

“Diệp!” Tuy còn đầy nghi vấn, nhưng việc cấp thiết lúc này là phải cứu tỉnh thiếu niên, mạch tượng rất hư, không biết có trúng độc không.

“Diệp!” Ấn huyệt nhân trung của thiếu niên, muốn thiếu niên thanh tỉnh.

Hoàng Phủ Diệp cận lực mở mắt, Đồng vội vàng dìu hắn đứng dậy, tại sau lưng đặt một gối mềm.

“Người sao lại ở đây?” Thấy thiếu niên đã hơi tỉnh táo, Hoàng Phủ Đồng vội hỏi.

“Ta đã nói muốn cùng Đồng thành thân... hiện tại... đương nhiên muốn thực hiện lời hứa.”

“Cái gì?” Mồ hôi từ trán chảy xuống, lò sưởi làm cả gian phòng ấm áp. “Thành thân? Người rốt cuộc đang làm việc hồ đồ gì hả? Sanh ni? Sanh ở đâu rồi?” Nắm chặt vai người nọ, cũng bất chấp chính có làm đau hắn hay không.

Diệp bị nắm chặt đầu hơi nhú mào, cũng rất nhanh liền cười: “Sanh? Người nói ngược người không có tha.” Lúm đồng tiền yếu ớt xẹt qua một tia tiểu ý giảo hoạt.

“Người còn nói người yêu ta.”

“Người...” Bị lời nói nhẹ nhàng nhưng bức người của thiếu niên không có cách nào cự tuyệt, Hoàng Phủ Đồng không thể làm gì, trừng mắt hỏi: “Nói cho ta biết Sanh ở đâu? Có đúng hay không người... người đưa tha đi đâu rồi?”

“Ta?” Hoàng Phủ Diệp như hoài nghi chính thánh lực, mắt phượng nheo lại bỗng nhiên trợn to: “Người đang nói ta sao?”

“Có phải người đã mang tha...”

“Đúng.” Lộ ra nụ cười kiêu ngạo mà bất cận nhân tình: “Ta giam cầm tha. Đúng rồi, ta không chỉ giam tha, còn dùng thủ đoạn làm tha vĩnh viễn không thể xuất hiện trước mắt người nữa.”

Một hồi vui mừng, công dã tràng.

Người vừa còn tràn đầy mặt ý bỗng lạnh lùng, làm Hoàng Phủ Diệp thấy nực cười.

Chấp nhất của hắn để đổi lại kết quả này sao?

“Người làm gì tha rồi?” Tự biết bào đệ thủ đoạn độc ác, Hoàng Phủ Đồng không khỏi phóng đại thanh âm, nếu nàng kia thật bị Diệp làm hại, chính thực sự phụ nàng.

“Ta giết tha.”

Sắc mặt Hoàng Phủ Đồng càng âm trầm.

Diệp cũng không để ý tới, hắn muốn khiêu khích nhẩn nại của đối phương, khinh cười nói: “Ta không chỉ giết tha, còn vứt xác tha xuống thành hào, nhượng tha vĩnh viễn trầm tại đáy sông, nhượng thi thể tha vô tồn... Người... ha ha ha ha ha ha... vĩnh viễn không có khả năng tái kiến tha.” Thiếu niên cuồng tiếu, cười đến lệ đều chảy ra, một loại đau đớn không hiểu tập kích hắn, từ trái tim tới tứ chi bách hài.

Nhìn thiếu niên, tâm Hoàng Phủ Đồng chợt lạnh lẽo. “Người... sao có thể độc ác đến vậy?”

“Ta độc ác?” Thiếu niên bị lời y làm kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn người trước mặt, như nhập mộng hoảng hốt nói: “Người bảo ta độc ác?”

Hoàng Phủ Đồng trong con ngươi hắc sắc chợt căng thẳng: “Người muốn làm gì ta cũng được... đều vô phương, hà tất, hà tất liên lụy đến cô nương vô tội?”

Làm gì ta đều vô phương?

Biểu tình của Hoàng Phủ Diệp chợt cứng lại...

Hắn có thể làm gì Đồng? Ngoại trừ yêu y ra, hắn còn có sức để làm chuyện gì nữa? Làm gì? Hắn làm sao đành lòng làm gì Đồng? Lại làm như thế nào?

“Người không nên... tha vô tội.” Hoàng Phủ Đồng lùi lại mấy bước.

Vô tội? Nữ nhân kia vô tội? Vậy hắn ni? Chẳng lẽ hắn chết cũng không hết tội?

Thiên tác nghiệt do khả vi, tự tác nghiệt bất khả hoạt (trời gieo oan nghiệt còn có thể né tránh được, chứ tự mình gây ra oan nghiệt sẽ chẳng thể sống sót được)

Nắm mồ hắn tự cấp chính suốt mười bảy năm...cũng đã tới lúc có thể giải thoát.

Yên lặng cúi đầu.

Vẫn chưa từ bỏ ý định gọi tên người kia: “Đồng, đừng đứng xa ta như vậy... tới đây.”

Hoàng Phủ Đồng đau đớn nhìn thiếu niên tiêu tụy hai mắt đầm lệ, do dự một chút, rốt cuộc chính không đành lòng nhìn thiếu niên rơi lệ, đi tới bên giường.

“Người ngồi xuống có được không?” Thanh âm của Hoàng Phủ Diệp rất nhẹ, phảng phất như phải dùng toàn bộ sức lực.

“Diệp, người trúng độc?” Sắc mặt bào đệ trắng đến dọa người, lại nhớ tới mạch tượng suy yếu vừa rồi, Hoàng Phủ Đồng cũng không còn muốn truy xét, cuống quýt ngồi xuống, nắm chặt lấy đôi tay bằng lãnh của thiếu niên.

“Độc?” Mê man ngẩng đầu, vọng tiến trong đôi mắt Hoàng Phủ Đồng, đôi mắt kia sâu thẳm tượng như muốn đem linh hồn hắn hút vào bên trong.

Hắn quả thật đã trúng độc.

“Mạch tượng của người rất hư, như bị trúng độc.”

“Àn.” Thiếu niên gian nan nghiêng người bám vào bên tai Hoàng Phủ Đồng: “Ta biết đó là độc gì.”

“Cái gì?” Thanh âm quá nhỏ, Hoàng Phủ Đồng nghe không rõ.

Thiếu niên cười, hơi nhắm mắt không hề nhìn hắn, lẩm bẩm: “Độc kia gọi là... ‘hoàng phủ đồng’, cả đời đều không giải được.”

“Diệp?” Thấy Hoàng Phủ Diệp đã có chút thần trí không rõ, Hoàng Phủ Đồng nóng nảy: Người... ta... ta lập tức truyền thái y... người cứ nằm ở đây... không... không được đi đâu hết.”

Đột nhiên đứng dậy, hoang mang rối loạn mở cửa, bước ra liền va phải Công Thâu Nguyệt đang cầm hòm thuốc bước tới.

Cũng không ngẩng đầu lên kể tục chạy ra ngoài, lại bị một đôi tay có lực xả vào phòng.

“Buông ra!”

“Câm miệng, Nếu không ta liền độc chết tiểu tử này.”

“Chính người hạ độc?”

Đôi mắt Hoàng Phủ Đồng đẩy lên hoả diễm.

Công Thâu Nguyệt trong mắt ngưng sương.

Liếc nhìn y, không thèm để ý tới người lo lắng đến phát điên đang ngốc nghếch đứng ngoài cửa, cởi ra y vật của Hoàng Phủ Diệp.

“Khái... khái khái... khái” Hoàng Phủ Diệp nắm lấy tay Công Thâu Nguyệt, ý bảo y đừng châm vội, nhượng Hoàng Phủ Đồng tới cạnh giường.

Hoàng Phủ Đồng bị gọi bước nhanh tới cạnh Diệp, lo lắng nhìn hai gò má tái nhợt của thiếu niên.

“Đồng, người tới gần ta chút.”

Nghe vậy vội vàng cúi xuống, mặc cho hô hấp nóng bỏng của thiếu niên đảo qua chớp mũi.

Thiếu niên không nói lời nào, chỉ vươn tay tỉ mỉ vuốt ve khuôn mặt anh tuấn trước mắt, ngưng mắt thật lâu, như muốn đem ảnh tử của người nọ khắc vào ngực, theo hắn cùng đi.

Công Thâu Nguyệt nhìn nhân thần tham lam của thiếu niên, trong lúc nhất thời cũng thất thần. Trước đây, Hàn cũng từng tuyệt vọng như vậy an ủi y. Biểu tình tựa như người bị hãm sâu trong hắc ám mờ mịt không biết làm gì lại đột nhiên nhìn thấy ánh đèn...

Diệp thấy bị ai, nhưng vừa thấy hoảng trương trong đáy mắt Đồng thì, ngoài ý muốn cảm thấy hạnh phúc.

Người kia sốt ruột, có phải bởi y vẫn còn quan tâm chính?

Bệnh đã thâm nhập tận xương, muốn chữa trị hết quả thật mong muốn xa vời, tuy Công Thâu Nguyệt không nói ra, nhưng y nhất quyết không cho hắn tham dự hôn lễ, bắt phải nằm một chỗ cũng đã nói hết

Vô luận thế nào, lần này hắn lành ít dữ nhiều.

Tâm của Đồng cách quá xa, hắn đã vô lực nắm giữ, khả năng đáp, nụ cười của Đồng hắn có thể bắt được, chỉ cần hung hăng nhìn, liều mạng tưởng... chắc chắn có thể mang theo.

Vốn tưởng chính đã nghe thấy nội tâm của Đồng.

Khả một câu “độc ác”, một từ “vô tội” cũng đủ làm hắn phiêu di bất định, chết hơn vạn lần.

Hắn trông giữ mười bảy năm, đợi mười bảy năm, tranh mười bảy năm, yêu mười bảy năm.

Kết quả, cho dù mất đi tất cả, chỉ ít còn có một đoạn ký ức, một giấc mộng, chỉ vậy cũng đã không uống cuộc đời này.

“Đồng, khải khải... người cùng ta nói chuyện có được không? Đừng nói khó nghe... Ta độc ác... Ta đã biết... Người khen ta có được không? Như là... khải khải... khải khải...” Cổ họng một trận tinh diễm vội vàng nuốt xuống, không ngờ lại bị huyết trào ngược làm liên tục ho khan.

Hoàng Phủ Đồng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng thon gầy.

“Người... nói gì đó lừa hắn ba, lúc này không nói, sau này... không có cơ hội nữa.” Yên lặng nhắm mắt, nhắc nhở Hoàng Phủ Đồng bên cạnh.

Đây là ý tứ gì? Khiếp sợ nhìn Công Thâu Nguyệt, nhìn thấy đôi phương cố nén không khóc bỗng tỉnh ngộ.

“Hắn bị sao vậy?”

Công Thâu Nguyệt không nói gì.

“Người mau nói a, Diệp rốt cuộc bị sao vậy? Chẳng lẽ không phải trúng độc?”

“Nếu chỉ trúng độc đã không sao rồi. Hắn nhiễm lao. Nhìn bệnh tình hắn chắc phải từ nửa năm trước... có thể sống đến bây giờ quả đúng vạn hạnh.”

Mặc dù đã chuẩn bị tin xấu nhất, nhưng vừa nghe thấy tình huống, vẫn thấy một trận mê muội.

Y bắt đầu minh bạch vì sao từ nửa năm trước, Diệp liền dây dưa yêu cầu y thành thân.

Y đã minh bạch vì sao mấy tháng trước, đêm đó Diệp lại thương tâm như vậy.

Y cũng minh bạch vì sao Diệp nhanh gầy gò, tiêu tụy bất kham đến thế.

Y cuối cùng cũng hiểu thiện tiểu của Diệp, chấp nhất của Diệp, nỗ lực của Diệp, còn có thơ của Diệp.

Bán hoa bán nguyệt bán nhân gian, ngọc bình chúc phiến yếm hoa niên.

Túy ức thử sinh nhất sương mộng, đản cầu lai thế lưỡng biên thiên.

9. Chi Hoa Chúc - Chương 9

Thật khó tưởng tượng một thiếu niên nhỏ tuổi mang theo tâm tình gì viết nên bài thơ tuyệt vọng như vậy.

Cuộc đời này chỉ cần có giấc mộng kia đã không còn cầu mong gì nữa?

Nhưng lại cầu kiếp sau mỗi người một nơi, không nên tương phùng.

Tâm ý của thiếu niên chân thành tha thiết như vậy, tâm nguyện của thiếu niên khổ sở uể uải đến thế, y Hoàng Phủ Đồng lại ngoan cố chấp nhất, chậm chạp không hiểu tâm ý hắn.

Đúng thân nam nhi thì sao? Đúng đệ đệ lại thế nào?

Cuộc đời phù du, nhân sinh khổ đoản.

Nếu cứ bị luân thường đạo đức ràng buộc, sao có thể cầu được hạnh phúc?

Từ trước tới giờ, y chỉ toàn trách cứ Diệp ý nghĩ viễn vông, hiện tại mới phát hiện, kẻ chân chính khẳng khái một mực lại là chính.

“Đồng.” Mặc dù biết mình không sống được bao lâu nữa, nhưng kẻ khác nói ra vẫn làm hắn đả kích, gọi người kia nhưng vẫn không được đáp lại.

Hoàng Phủ Diệp nghĩ mắt toan phải nhắm chặt lại, đến khi mở mắt đã không nhìn thấy gì nữa, trong đôi mắt trong suốt kia chỉ còn một mảnh u tối.

Trợn to mắt nhưng chỉ nhìn thấy mảng trắng thăm đậm.

“Đồng.” Tay tìm kiếm, rơi vào trong bàn tay dày rộng.

Cảm thấy vị đạo quen thuộc, mỹ thiếu niên hơi mỉm cười, nhưng che dấu không được khiếm khuyết cùng bất an. “Đồng, cùng ta trò chuyện có được không? Giống như... lúc nhỏ vậy.”

“Diệp.” Nước mắt đã vờn quanh viền mắt, y cố nén không cho tha rơi xuống.

“Diệp, ta yêu người.”

“Người.” Thiếu niên như bị lời nói làm cho sợ hãi, đột nhiên run rẩy, sau lại nghĩ, chắc Đồng chỉ nói dối để thoải mái hắn, lúc này mới an tâm, thiếp vào trong ngực hắn luôn mơ ước, tĩnh tĩnh nghe tiếng tim đập của Hoàng Phủ Đồng.

Hoàng Phủ Đồng thấy đau xót. Kiêu ngạo cô tuyệt như Diệp từ bao giờ trở nên không tự tin như vậy?

Trong đôi mắt hàm chứa quang mang không ai bì nổi giờ chỉ còn yếu đuối, chính thực đã thương hắn sâu vô cùng.

“Đồng, người...” Hoàng Phủ Diệp dừng lại một chút lập tức lại cười: Người nói lại lần nữa có được hay không?”

Đồng cũng không khống chế được nữa, y vừa nói vừa khóc: “Ta yêu người, ta yêu người, ta yêu người, ta yêu người, ta yêu người...”

Hai gò má nhợt nhạt phấm thượng đậm phần, đôi môi hơi vểnh lên lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Cho dù chỉ là lời nói dối ... hắn cũng đã thỏa mãn rồi.

Hai tay bỗng nhiên có khí lực, ôm lấy cổ Đồng, chớp mắt kiên định hôn lên, thật lâu không muốn buông ra.

Công Thâu Nguyệt kinh ngạc, vội vàng che lại mấy đại huyết trên người thiếu niên, quay lại nói với Hoàng Phủ Đồng: “Người đừng để hắn thỏa mãn, phải làm cho hắn nghĩ còn chưa đủ.”

Hoàng Phủ Đồng nghe vậy, vội vàng đẩy ra thiếu niên: “Từ nay về sau chúng ta sẽ tư thủ cùng một chỗ, không hề quản luân lý thế tục, chờ người khoẻ lại, chúng ta cũng đã là phu thê, hai ta sẽ cầu phụ hoàng chấp thuận, xuất cung du ngoạn, ngoại trừ người ta sẽ không bao giờ để ý tới kẻ khác nữa.” Hoàng Phủ Đồng nắm chặt lấy tay Diệp, thốt ra những lời thề non hẹn biển y chưa từng nói.

Khả thiếu niên nhưng nghe không được, mộc mộc nhìn chăm chăm trần nhà, không có một tia sinh khí.

Công Thâu Nguyệt càng vội vàng, bắt mạch tham tức, mới phát giác thiếu niên đã hôn mê, không còn mạch tượng.

Rút ra kim khâu đâm mạnh vào huyết thái dương của thiếu niên, lại yêu cầu Hoàng Phủ Đồng ấn vào mệnh nhân trung.

Một lát nhưng vẫn không có động tĩnh.

Kinh ngạc nhìn một hồi, hít một hơi thật sâu, thở dài.

Hoàng Phủ Đồng thấy Công Thâu Nguyệt không cứu nữa, chợt hiểu ra, bắt mạch, lại dò xét hô hấp, trong lúc nhất thời như ngũ lôi oanh đỉnh, không thể động đậy, Diệp của y... đã qua đời.

“Diệp, Diệp!” Vô nhẹ lên cơ thể thiếu niên, nhưng thế nào cũng không được đáp lại.

Thiếu niên vừa còn cười nói chuyện với y, hiện tại tĩnh tĩnh nằm trong lòng y, tượng như một đứa trẻ sơ sinh.

Từ nhỏ y luôn muốn Diệp nghe lời, không nên tùy hứng.

Lúc này Diệp rất an tĩnh, nhu thuận trước nay chưa có, nhưng lại làm y thống khổ.

Y tình nguyện thiếu niên mở mắt ôm lấy cổ y làm nũng, nhưng y làm việc này việc kia. Y tình nguyện thiếu niên kiêu ngạo ương ngạnh đuổi đi tất cả những kẻ tiếp cận y. Y tình nguyện thiếu niên tùy hứng mà không nghe lời...

Nếu như khả dĩ, y mong muốn người đang nằm kia chính là y.

Không hề sinh khí, thực sự không hợp với tên thiếu niên thanh lãnh tuyệt mỹ này.

Diệp. Đôi mắt Đồng vô thần như mất hồn, chỉ ôm chặt người trong lòng.

Tiếng huyền não ngoài cửa dần dần biến mất.

Đã qua giờ tỵ, tân khách tới chúc mừng đã trở về gần hết.

Thỉnh thoảng truyền tới vài tiếng cười, nhưng không làm lãnh đạm thêm chút nào nhiệt, ngược lại tăng thêm vài phần tịch mịch.

Hoàng Phủ Tí cùng Lạc Tráng ứng phó với tân khách xong, cùng Hoàng Phủ Hàn tâm thần không yên chạy vội tới tân phòng.

Vừa đẩy cửa ra, chỉ thấy Hoàng Phủ Đồng ôm chặt Diệp yên lặng ngồi trên giường.

Trong lòng chợt cảm thấy lo lắng.

“Đồng, Diệp hẳn sao vậy?”

Thiếu niên bị gọi không nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn tiền phương, suy nghĩ của y đã sớm bay tới mười ba năm trước.

Hai người sống vai tại trước cửa phòng Hoàng Phủ Tí cùng Lạc Tráng, nhưng bởi y một thời sơ ý mà suýt bị phát hiện.

Trong lúc tranh luận

Tiểu Diệp kiễng chân hôn lên môi y.

Khi đó chính cái gì cũng không hiểu, càng không nói tới thực tâm của Diệp được che giấu trong trêu chọc.

“Sao ngươi lại hôn ca ca?”

“Đệ đệ vốn có thể hôn ca ca nha.” Diệp nghiêm túc hôn lên má y.

“Thật... sự?”

“Đương nhiên.”

Ngay từ lúc đó, trong lòng y đại khái đã rối loạn ba.

“Đồng.”

Lần đầu tiên thấy Diệp gọi y như vậy cũng đã là mấy chục năm trước.

Y từng bối xưng hô này mà cùng Diệp cãi vã, cuối cùng y cũng đành thoả hiệp.

Kỳ thực, rất nhiều lần thoả hiệp, đều là vì nhân thân kiêu ngạo mà thoả mãn của tiểu Diệp ba.

Thời gian trôi qua, dung mạo thiếu niên vẫn tuyệt sắc như trước, nhân thân nhưng từ thoả mãn biến thành sủng nịch cùng ôn nhu. Mà y thì sao? Đã sớm không còn là đứa nhóc ngây thơ luôn ngoan ngoãn phục tùng thiếu niên nữa.

Tật ngôn của y làm thiếu niên buồn bã đau khổ, lạnh lùng của y làm thiếu niên tuyệt vọng.

Nhưng cái chết của hắn cũng không thể kết thúc một đoạn cảm tình.

Sương mộng từ thời niên thiếu từ lâu biến chất.

Hắn dùng cả sinh mệnh tử thủ chưa bao giờ là một hồi sương mộng.

...

Một hồi luyện ái, đáng sợ nhất không phải là tử vong.

Mà là khi một người ly khai... cái kẻ quật cường lãnh tình kia... mới đột nhiên phát hiện, y... yêu hắn.

10. Chi Hoa Chúc - Chương 10

“Đồng!”

Một tiếng hét lớn như sấm nổ vang tai nhượng Hoàng Phủ Đồng giật mình.

Ánh mắt mờ mịt nhìn tiền phương.

Tâm Lạc Tráng như trầm xuống đáy cốc, ôm chặt lấy Đồng thần hồn lạc phách, nhẹ giọng an ủi.

Hồi lâu, mấy thấy thiếu niên trong lòng khe khẽ khóc nức nở.

Thanh âm càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành tiếng khóc hảm thê lương, trôi nổi quanh căn phòng, thật lâu không muốn bay đi.

Tiếng kêu khóc tê tâm liệt phế kia, tại giữa đêm đầy tuyết, cùng đêm tân hôn càng thêm làm người thương xót.

Ái tình tới rất nhanh, bảo vệ đã lâu, đi nhưng cũng vội vội vàng vàng.

Một tia thoáng nhìn, chỉ một chớp mắt, đó là suốt đời.

Lạc Tráng rơi lệ, ôm lấy Đồng loạn khóc, Hoàng Phủ Tí nói không ra lời, mắt phượng hàm bi, nghiêng mặt rơi lệ, mà Hoàng Phủ Hàn đứng không vững đỡ lấy tường, cắn môi dưới.

Trong phòng đầy rẫy bi thương sinh ly tử biệt. Tất cả mọi người đều chìm đắm trong thống khổ.

Chỉ trừ một người...

Công Thâu Nguyệt vẻ mặt không hiểu gì.

“Các người đang làm gì?” Công Thâu Nguyệt hỏi.

Y chỉ nói khó cứu, khả không nhớ rõ nói thiếu niên kia đã về trời.

Một phòng toàn người, kẻ nào cũng khóc lóc thảm thiết, để cho ai xem?

“Nguyệt.” Hoàng Phủ Hàn tay chân lạnh run nắm chặt tay Công Thâu Nguyệt, không ngừng run rẩy. Nhân sinh khổ đoản, thế sự vô thường, hắn chợt nhận ra tất cả đều là hư không, lại có chút may mắn quyết định đương sơ.

Hạnh phúc nơi trần thế, chính là lương sương tình nguyện, tư thủ cả đời.

“Các người sao lại khóc?” Công Thâu Nguyệt giọng nói rất bình tĩnh, không hề có một dấu hiệu nào bị đả kích, thần chí không rõ.

“Nguyệt, ý của ngươi là?” Hoàng Phủ Hàn so với ba người còn lại, còn có chút lãnh tĩnh, mừng rỡ nhìn người bên cạnh. Thấy trong mắt người nọ có ý cười, biết là còn cơ xoay chuyển.

“Các người đều tránh ra.”

Một nhà ba người sững sốt, không hẹn mà cùng ngừng khóc nhìn về phía người lên tiếng.

“Các người còn nhượng không cho ta cứu người?” Công Thâu Nguyệt giả bộ tức giận.

Lời y nhượng bầu không khí trầm trọng thoáng cái thay đổi.

“Ý ngươi là Diệp còn cứu được?”

“Hiện tại hân chỉ bị sốc, nếu các người không che ở trước giường khóc, lúc này có lẽ hân đã tỉnh.”

Hoàng Phủ Đồng vội vàng thả Diệp xuống giường, nhượng ra vị trí, nhượng Công Thâu Nguyệt ngồi xuống. Công Thâu Nguyệt từ trong lòng móc ra bình sứ bạch sắc, đảo ra một viên thuốc màu hồng, bỏ vào trong miệng Diệp.

Chỉ chốc lát, người trên giường liền có dấu hiệu hồi sinh, trong ngực bắt đầu phập phồng, tuy rằng không lớn nhưng cũng đủ để Đồng tuyệt vọng vui mừng khôn xiết.

Xuất ra kim, đâm vào mấy đại huyết.

Thiếu niên sắc mặt trắng bệch cũng dần dần có chút huyết sắc.

Lại lấy ra một bình dược xanh thẫm đổ ra một viên thuốc màu trắng nhượng Hoàng Phủ Diệp nuốt vào, truyền chút chân khí, Công Thâu Nguyệt lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Diệp hân sao rồi?”

“Thuốc vừa ăn chỉ có thể giữ mệnh, bất năng chữa bệnh.” Xuất ra giấy bút viết phương thuốc. “Bệnh lao đúng bệnh nặng, thế tới rào rạt không thể chỉ mười ngày nửa tháng có thể chữa khỏi, còn phải cần hảo hảo điều dưỡng. Theo phương thuốc này bốc thuốc, một năm sau các người có thể có Hoàng Phủ Diệp khỏe mặt.”

“Nga? Người khẳng định như vậy?” Thanh âm trong sáng, nhưng nhượng người trong phòng sợ hãi.

Lúc này người người không nói, tiếng nói truyền từ xa nhà.

Trong phòng đều là cao thủ, nhưng không một người nào phát hiện.

Tưởng người kia nếu là thích khách, vậy chỉ cần bằng người kia muốn lấy mạng tất cả bọn họ cũng không phải chuyện khó.

“Thỉnh cao nhân hiện thân.” Công Thâu Nguyệt cùng Hoàng Phủ Tí vô công thượng thừa vô ý thức đứng chắn trước mặt vợ.

Hoàng Phủ Hàn cùng Lạc Tráng nhìn nhau cười, cùng bước ra khỏi hàng.

Bọn họ cũng không kém, nếu thật sự đánh nhau cũng không cần phải bảo hộ.

Xa nhà có tiếng động nhẹ, như có gì rơi xuống đất.

Một lát cửa phòng liền bị đẩy ra.

Công Thâu Nguyệt biến sắc. Vô công của tên thích khách can đảm dám đêm khuya sầm cung y cũng đã chuẩn bị tâm lý, khả thật không ngờ kẻ này dám nghênh ngang từ cửa chính vào phòng.

Đúng đánh giá thấp đối thủ, chính... có âm mưu khác?

Nghĩ tới các loại tình huống cùng các đối sách hợp lý, nhưng vừa nhìn thấy người trước mặt, cả kinh trừng lớn mắt.

Hảo một tuyệt sắc mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Công Thâu Nguyệt gặp rất nhiều mỹ nhân.

Nếu nói Hoàng Phủ Tí đúng yêu diễm, Hoàng Phủ Diệp đúng thanh lệ.

Như vậy cái tên đối diện này quả thực vô cùng quyến rũ. Nếu không phải hai mắt ngưng sương, sợ rằng không thiếu cuồng dã đồ tương bám lấy hân.

Khả người này toàn thân tối yếu mạnh chính đôi mắt, nếu nói mỹ nhân như tơ lại có vẻ tục tĩu, chỉ là trong quyến rũ có tôn nghiêm, nhu trung đái cương, làm cho không dám đơn giản tới gần, khả dù chỉ từ xa ngắm nhìn nhưng cũng đủ khó có thể hô hấp.

Mỹ nhân không nói gì chỉ khẽ cười, tay vuốt nhẹ sợi tóc bên tai, không hề có sát ý.

Đoàn người Công Thâu Nguyệt đang muốn thả lỏng, lại bị thân ảnh phía sau mỹ nhân làm cảnh giác.

Tới gần, mọi người mới nhìn ra đó là một nam nhân rất anh tuấn cương nghị.

Công Thâu Nguyệt ám nghĩ thân phận người này, đã thấy Hoàng Phủ Hàn tiến nhanh tới đột nhiên quỳ xuống, thật lâu mới hô lên “Phụ hoàng.”

Trong lòng nhất thời mát lạnh.

Phụ hoàng của Hoàng Phủ Hàn chẳng phải là thủ phạm sát hại toàn bộ tộc Công Thâu của y mẹ.

Con người trong trẻo nhưng lạnh lùng nhất thời nhóm lên một tầng hỏa.

Hoàng Phủ Tí cũng từ trong khiếp sợ tỉnh lại, phác tới hỏi đồng hỏi tây.

Người trước mặt vốn từ mười lăm năm trước bởi bệnh nặng mà băng hà, khả trước mặt y rõ ràng là Hoàng Phủ Tuần.

Vậy mỹ nhân đứng cùng y là ai?

“Nho Lân Dư Sắc Bất Quy.” Mỹ nhân kia liền báo danh hào.

Điều này làm Công Thâu Nguyệt càng vô pháp trầm mặc.

“Sư phụ?”

Cùng Hoàng Phủ Hàn trăm miệng một lời.

Trước đây báisư thì Bất Quy luôn đeo mặt nạ đồng, chỉ lộ nửa bên mặt.

Xa cách mười lăm năm, hắn không hề già đi mà càng thêm thần vận.

Đương niên, Nguyệt cùng Hàn đều còn nhỏ tuổi, cách mười lăm năm, muốn nhận ra người chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt đúng không dễ dàng.

Giờ ngẫm lại, mới thấy người này cùng sư phụ đúng là có vài phần giống nhau.

“Phụ hoàng, nhi thần bất tài...” Hàn quy xuống hướng về phía phụ hoàng.

“Chuyện cũ đừng nhắc tới nữa.” Hoàng Phủ Tuần sủng ái cười, chuyện của Hoàng Phủ Hàn y cũng nghe nói, cũng biết rõ ngọn nguồn mọi việc.

Ngẫm lại năm xưa y chẳng phải cũng tá bệnh giả chết, cùng Nho Lân Dư Sắc xuất kinh chung quanh vân du sao? Như vậy y làm gì có tư cách trách cứ nhi tử?

Có người thuộc về hoàng cung, mà có người hướng tới tự do.

Tất cả đều là mệnh.

“Tí nhi, đây là...” Chỉ chỉ Lạc Tráng.

“Đây là hoàng hậu của nhi tử.” Hoàng Phủ Tí nắm chặt tay Lạc Tráng, lại quay đầu chỉ Đồng cùng Diệp ở bên giường, “Đây là con của nhi tử, do hoàng hậu sinh ra.”

Lạc Tráng cực kỳ xấu hổ đỏ mặt, nam nhân sinh con, đó là việc chê cười.

Không ngờ Hoàng Phủ Tuần không hề để ý. Có lẽ theo Bất Quy nhiều năm đã thấy rõ hơn nhiều, y chỉ nhẹ nhàng cười, không nói gì nữa.

Thừa lúc mọi người nói chuyện, Bất Quy liền bắt mạch Diệp.

Xem phương thuốc của Công Thâu Nguyệt, thêm vài vị thuốc, lại xuất ra bình sứ hắc sắc, lấy ra dược hoàng đưa cho Đồng, phân phó thời gian sử dụng.

Mọi việc giải quyết ổn thỏa, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Tuần.

Nói là Diệp đã không còn nguy kịch nữa. Bọn họ đứng cố ý tới nháo động phòng, giờ “Lão nhân gia” cũng nên cáo từ.

Trước khi đi, Bất Quy cầm tay Công Thâu Nguyệt nhẹ giọng nói, “Người nếu muốn đoạt mạng y, ta tuyệt không hạ thủ lưu tình.”

Nguyệt sững sốt, sát ý của y rõ ràng tới mức Bất Quy cảm nhận được sao?

Nói vậy người nọ cũng đã nhìn ra.

Nhìn phía Hoàng Phủ Hàn, thấy hắn cúi đầu không nói gì, ngực thầm mắng chính.

Nhưng không khống chế được chính, hung hăng nhìn thân ảnh đã đi xa, thật lâu.

Lúc này trời đã gần sáng, Nguyệt cùng Hàn cũng nói lời từ biệt trở về.

Hoàng Phủ Tí cùng Lạc Tráng vất vả một ngày đêm cũng mệt mỏi, liền rời phòng trở về tẩm cung.

Hoa chúc chập chờn.

Ánh nến le lói chiếu khuôn mặt thiếu niên đang say ngủ.

Khuôn mặt quen thuộc nhưng Hoàng Phủ Đồng nhìn bao lâu cũng thấy thiếu, lo lắng tiến lên thử kiểm tra hô hấp của thiếu niên, lúc này mới cảm thấy an tâm, kể tục si ngốc chăm chú nhìn thiếu niên.

Hoa chúc đêm đó, cả đêm chưa từng tắt...

Một năm sau

“Chờ ta với.” Hoàng Phủ Kỳ Tích rất tức giận, thi triển khinh công đuổi theo lại bị hai người kia dễ dàng bỏ qua.

Đáng ghét! Thiếu niên mới tròn mười lăm không phục lại đuổi theo.

“Hoàng Phủ Diệp! Người chơi xấu, cùng đại ca khi dễ ta!” Nổi giận, lại đuổi theo hơn mười thước.

“Hoàng Phủ Kỳ Tích người ngấm lại xem, rõ ràng người không đuổi kịp chúng ta, đâu phải chúng ta không muốn mang người ra ngoài cung chơi, là do người kỹ không bằng người, còn trách ta?” Thiếu niên trong đôi mắt đẹp hẹp dài mang theo tiểu ý ngạo khí, từ phía trên nhìn xuống đệ đệ đang thở hổn hển, còn muốn tái đùa cợt hai câu, lại bị người bên cạnh nhẹ nhàng nắm tay, hiểu lòng bất tuyên gặt đầu, xoay người không hề để ý tới tiểu quỷ dính người kia nữa.

Một tháng sau

Thẳng lẳng nhìn thiếu niên, Hoàng Phủ Đồng khản trương chẳng biết tay chân nên để đâu cho phải. Áo khoác đã cởi ra, ánh mắt thiếu niên nhìn y làm y không biết làm sao, cảm thấy người càng ngày càng nóng.

Thiếu niên ôm lấy cổ y, thuận thế áp đảo y tại trên giường.

“Chúng ta...” chính từ bỏ...

Lời cự tuyệt chưa kịp thốt ra đã bị thiếu niên dĩ hôn phong tỏa, đầu lưỡi bị cuốn lấy, thiếu niên kỹ xảo thành thạo nhượng y sa vào trong nụ hôn này, nước bọt theo miệng không thể khép lại chậm rãi chảy xuống, tạo thành một đạo chỉ bạc ám muội.

Đợi đến khi thiếu niên buông y ra, mặt Đồng đã đỏ ửng.

Xé rách vật che đậy duy nhất, môi thiếu niên cũng không nhàn rồi, kể tục thăm dò thân thể dưới thân.

“Ô...” Chỗ mẫn cảm bị thiếu niên trêu chọc, rên rỉ không khống chế được cuối cùng cũng thốt lên.

Xấu hổ cắn chặt môi, lại bị ngón tay thiếu niên cản chớ.

Đôi mắt mím cười kia đầu độc Đồng, nhượng y không tự chủ được đắm chìm trong đó.

Hai người đứng huynh đệ song sinh, bởi vậy giữa hai người rất ít có thân thiết.

Mà nếu đã làm, nhất định sẽ làm tới thiên hôn địa ám.

Người tưởng, hai người đều đang tuổi thanh xuân, ai có thể nhẫn hơn năm rưỡi? Nếu có thể, người đó nếu không phải thái giám cũng chỉ có thể là thần tiên.

“Đồng.” Nhẹ nhàng động thất lưng, hôn lên lông mày vợ nhú lại, vuốt ve song khâu bán căng thẳng, trong cơ thể Hoàng Phủ Đồng rất chặt, nhưng Hoàng Phủ Diệp không dám mạnh động sợ y bị thương.

“A...” Thiếu niên nhẹ nhàng co rúm làm dấy lên một ngọn lửa trong cơ thể, tê dại nhưng y nhin không được thở dốc, hai mắt sưng mù, gương mặt đỏ ửng.

Hoàng Phủ Diệp đứng người sống, sao có thể chịu nổi khiêu khích của người âu yếm.

Gương mặt trắng nõn của thiếu niên đỏ lên, sợi tóc tán loạn bị mồ hôi tẩm ướt.

Ngón tay treu chọc hai điểm đứng thẳng, nhưng người dưới thân nhin không được run rẩy.

“A... Cáp... Cáp.... Không... Chậm... Chậm lại...” Ý loạn tình mê kêu lên, Hoàng Phủ Đồng lý trí từ từ sụp đổ, không tự chủ được hai chân vẩy lẩy thất lưng thiếu niên.

Tốc độ cướp đoạt càng lúc càng nhanh, tiếng thở dốc cũng càng ngày càng nặng.

Chịu không nổi cầm chặt chắn đơn, bất đắc dĩ tay lại bị thiếu niên gắt gao giữ chặt, khó khăn giãy ra tay trái, rồi lại dưới một phen cướp đoạt mới của thiếu niên, không thể làm gì khác hơn là đặt lên hai vai thon gầy nhưng kiên cố kia.

“Người... dừng... dừng...”

“Người thực sự muốn ta dừng?” Thiếu niên nhân tình dục mà tiếng nói khàn khàn nghe phá lệ mê người.

“A... A... A...” Bị người nọ đánh khiến cho nói không ra lời, Hoàng Phủ Đồng chỉ có thể dùng nhãn thần không có lực sát thương nhìn thẳng thiếu niên.

Đã hiểu ý tứ người dưới thân, đây đó hiểu mà lòng bất tuyên.

Thiếu niên tốc độ nhanh hơn, trong phòng đầy rẫy tiếng thở dốc.

Mảnh liệt run rẩy, vong tình gọi tên Diệp, Hoàng Phủ Đồng nghĩ chính sắp chết.

Một trận kinh luyện kịch liệt...

Hai người ôm nhau song song đạt được cao trào.

“Đồng.” Gãy gãy sợi tóc người còn đang thất thần, Hoàng Phủ Diệp tinh thần tốt: “Chúng ta kế tiếp đi đâu ni?”

“Không phải nói muốn tới Tô Châu?” Hoàng Phủ Đồng đã tỉnh lại nhưng vẫn cảm thấy như đang trong mơ.

“Không đi.” Tô Châu nơi kia sơn phần đầy đất, nhưng tên này tới đó, không phải là mơ đưa vào miệng mèo mạ? Ghen tuông nheo lại mắt, “Người muốn đi tới đó?”

“Ta chỉ muốn tới phía nam, khó có được xuất cung tự nhiên là muốn đi xa một chút, nghe nói Giang Nam nơi chốn hữu thủy, tứ quý như xuân.”

“Vậy chúng ta đi về phía nam.” Nhất mạt tiểu ý nhiễm lên môi.

Giang nam tứ quý như xuân, mỹ nữ như vân, câu lan viện tự nhiên cũng không thiếu. Đến lúc đó tùy tiện chọn một hai loại thuốc, vậy giờ phút ôn tồn cũng sẽ không thiếu tới thương cảm như bây giờ.

“Lúc nào khởi hành?”

“Ngày mai đi thôi.” Hoàng Phủ Diệp như mọi khi vuốt ve Hoàng Phủ Đồng, không ngờ người kia đột nhiên đứng dậy ghé vào bên giường nôn khan.

“Đồng, người làm sao vậy?”

“Ta không... nôn... nôn...”

Ác tâm phiên sơn đào hải nhượng Hoàng Phủ Đồng vô lực trả lời Diệp, chóng mặt nhượng y trước mắt nhất thời tối sầm.

“Đồng, chúng ta... chúng ta hiện tại trở về cung.” Hoảng trương thay Đồng không ngừng nôn khan mặt thêm áo.

11. Chi Hoa Chúc - Chương 11: Vĩ Thanh

“Sao vậy?”

Thấy Hoàng Phủ Diệp ôm Đồng quần áo bất chỉnh hoảng hốt chạy vào, Lạc Tráng ném bút, mạnh đứng dậy.

Mấy hôm nay mí mắt liên tục giật giật, giờ hai người đột nhiên xuất hiện làm Lạc Tráng vô cùng lo lắng.

“Đồng tự dưng nôn mửa, con... con... không biết phải làm gì...”

“Sao lại thế? Thái y xem bệnh chưa? Bảo sao?”

“Con... không tìm thái y... Con...” Hoàng Phủ Diệp luôn luôn lãnh tĩnh lúc này nói năng lộn xộn.

Lạc Tráng hoảng hốt, liền thử bắt mạch.

Mạch tượng hỗn loạn, mạch đập rất nhanh, nôn khan...

Đây không phải là... dấu hiệu có thai sao?

Lạc Tráng trong lòng căng thẳng vội hỏi: “Hai đứa... Hai đứa đã viên phòng chưa? Là ai chủ động?” Tuy xấu hổ nhưng việc này phải hỏi rõ ràng.

Hoàng Phủ Đồng lộ vẻ túng quẫn, ngược lại Diệp lại khoái trá vạ phần: “Cha, ý tứ ngài là Đồng mang thai? Nôn mửa vừa rồi chẳng lẽ là dấu hiệu?”

Lạc Tráng đỏ mặt, bỗng nhiên như nhớ ra việc gì: “Đồng, đưa tay phải đây.”

Một đóa ngu mỹ nhân tử sắc diễm lệ thành hình đập vào mắt.

“Thế nào?” Biết người yêu không sao liền hứng thú hỏi, còn thấu tới nhìn cổ tay Đồng.

“Đặt ta xuống.” Đè thấp tiếng nói.

Hoàn toàn không nghe theo, còn ôm chặt hơn.

“Gần nhất... gần nhất bớt ăn tanh.” Không có trả lời trực tiếp mà nói vòng vo. Việc này bảo hấn chính mồm nói ra quả thực rất khó.

“Còn phải chú ý gì không?” Hoàng Phủ Diệp cười sung sướng làm Đồng càng thêm cúi thấp đầu.

“Con... buổi tối chú ý đừng để y cảm lạnh.”

“Thả ta xuống.” Tình tự Hoàng Phủ Đồng đột nhiên bất ổn, thanh âm cũng đề cao vài phần.

Thân thể hơi run.

Hài tử...

Tuy biết chính cũng do nam tử sinh ra, đối với nam tử có thể sinh con không cảm thấy kỳ lạ, thế nhưng... y cùng Diệp đúng song sinh, hài tử sinh ra chính là kết quả loạn luân.

“Đồng.”

Song sinh vốn tồn tại cảm ứng tâm linh, Diệp có thể đơn giản cảm thấy bất an của người trong lòng.

“Nếu lo lắng hài tử càng không nên nghĩ như vậy.”

Hiểu con đâu bằng cha.

Lời Lạc Tráng làm Hoàng Phủ Đồng ngẩng đầu.

“Nếu thấy đứa trẻ thương cảm vậy con càng phải đối xử với nó thật tốt.” Cười trấn an.

Trầm mặc bao phủ ba người.

“Đi nghỉ đi, các con đều không phải xuất cung du ngoạn sao? Hảo hảo giải sầu.”

Nhân thần của Lạc Tráng trở nên ôn nhu.

“Con sẽ chiều cố ý thật tốt.” Hoàng Phủ Diệp đối với yêu cầu ‘buông’ của người trong lòng chẳng hề quan tâm, cười hướng Lạc Tráng cáo từ.

Lạc Tráng cũng khẽ cười gật đầu.

Cầm bút cũng không thể viết được ý gì, ánh mắt không tự chủ đuổi theo phương hướng hai người ly khai.

Bọn chúng có thể đi thật xa?

Lạc Tráng không biết.

Trang giấy kia hấp dẫn hẳn chú ý ——

Tam nguyệt xuân sinh tam nguyệt canh, tứ tình liêu lạc tứ quý chân.

Thắng nhược nhất triêu thu mộng phá, tiện giáo lưỡng nhân bất ly phân.

Thơ của ai vậy?

Kết hợp ‘một hai ba bốn’, đồng lập tây xả, còn có tựa đề ‘Đồng’ cùng ý thơ hoàn toàn không hợp.

Lạc Tráng khẽ nhú mày nhìn chăm chú, một lát chợt cười to.

Đây không phải công khóa Diệp nộ sao?

Mấy hôm trước

Đồng, Diệp, Kỳ Tích bị yêu cầu làm thơ, Đồng cùng Kỳ Tích chậm chạp không nộ, Diệp ngẫu hứng múa bút, chưa tới nửa chén trà làm ra bài này.

Tên bài thơ có lẽ từ những ký ức cùng Đồng, trong lúc nhất thời sản sinh cảm xúc không hiểu.

“Đồng, người nói hài tử lớn lên giống ai?”

“Đồng, người nghĩ chúng ta nên đặt tên nào?”

“Đồng, người nói hài tử...”

Nghe Diệp liên tục ý xấu thắc mắc, Đồng đầu hung hăng chôn vào trong đệm giường.

“Đồng...”

“Câm miệng!” Thanh âm khe khẽ, nhưng không dấu được xấu hổ cùng phẫn nộ.

“Đồng...” Ôm lấy đôi vai rộng, dùng cảm nhẹ nhàng cọ: “Người nói có thể là song bào thai không?”

“Dau.”

Xoa xoa quả ối trên trán, Hoàng Phủ Diệp vẫn cười đến rất xán lạn.

Đêm tân hôn của hắn vừa mới bắt đầu thôi.

Xe ngựa dần dần đi xa, mục đích của bọn họ chính là Giang Nam.

Hạnh phúc Hoàng Phủ Diệp theo đuổi mười tám năm... cuối cùng cũng khoác tơ liễu Giang Nam, mang theo gió vùng sông nước, có tiếng ve kêu buổi chiều hè, mang theo hương thơm của gấm vóc, phô thiên cái địa kéo về phía hắn.

Hoa chúc, giống như một loại kinh lịch, một kỷ niệm, một giấc mộng, thật sâu khắc vào trong trí nhớ, vĩnh viễn không phai màu.

12. Chi Hoa Chúc - Chương 12: Tướng Quân Vương Phi Chi Hoa Chúc Đặc Biệt Thiên “sinh Sản”

“A!” Mồ hôi theo chiếc cằm duyên dáng trượt xuống, các đốt ngón tay găng sức tới trắng bệch, cảm giác như có dịch thể dính dính từ trong cơ thể chảy ra.

“Vỡ nước ối rồi!” Không biết người cung nữ nào hét to.

Cả kinh Hoàng Phủ Đồng mạnh cổ sức.

“Đại... Đại hoàng tử cố gắng lên, lại dùng lực nữa!”

Hoàng Phủ Đồng thoát lực hung hăng trừng người đang nói. Mắt nhìn đi đâu thế hả? Không thấy y đang gắng sức sao?

“Đại hoàng tử, dùng lực hài tử mới ra được, giờ nước ối đã vỡ rồi, nô tỳ đã thấy tiểu chủ tử rồi, ngài chỉ cần dùng thêm chút lực nữa...”

“Cố sức? Bản diện... A!A!” Vốn định trách mắng tên ma ma chỉ biết nói lời vô ích kia, nhưng đau bụng vừa mới ngừng lại lần thứ hai lại đột kích gã, tiếng kêu hầu như bản năng thốt ra.

Nói không rõ cảm giác này là gì, dạ dày như bị vặn lại, ngay cả khí lực kêu đau y cũng không còn. Ma ma đỡ đỡ bảo y dùng lực, y nỗ lực dùng toàn lực nhưng vẫn hoàn toàn không được, giãy vò nửa ngày mới nhìn thấy hài tử.

“A!” Hoàng Phủ Đồng đường đường thất xích nam nhi có bao giờ kêu đau, nhưng lúc này ý chí hoàn toàn không còn, đau đớn từ hạ thể truyền khắp toàn thân, làm ý nghĩ ngất đi. “A...A!”

Hoàng Phủ Diệp lo lắng đi lại ngoài cửa, Lạc Tráng cùng Hoàng Phủ Tỷ vẽ mặt bất an.

Cách hồng liêm nhưng nhìn không thấy tình huống bên trong, chỉ nghe thấy Đồng không ngừng kêu đau đến khàn cả giọng, còn có các ma ma cung nữ tiến tiến xuất xuất.

“Y thế nào rồi?” Ngăn cản một cung nữ mới vừa từ trong phòng vội vàng vàng chạy tới.

“Bẩm nhị diện hạ, đại hoàng tử ngài ấy... sinh... sinh không được.”

Sinh không được? Khó sinh?

Hoàng Phủ Diệp sắc mặt vừa trắng lại chuyển xám xịt, cũng bất chấp kiêng kỵ, xốc lên hồng liêm đi vào trong phòng.

“Điện hạ, không được!” Ma ma nhiều kinh nghiệm ngăn cản hần, “Phòng đẻ rất bẩn, sợ làm yếu quý khí của ngài, mời ngài trở ra ngoài phòng mới tốt.”

“Yếu quý khí gì hả, bản diện hạ muốn vào, tránh ra!”

Tiếng la trong phòng chợt ngừng lại làm Hoàng Phủ Diệp tâm lạnh nửa đoạn.

“Còn không mau tránh ra.” Bị tiểu chủ tử lạnh lùng trừng, lão ma ma cứng đờ hô “vâng” liền vội vàng tránh ra.

Hoàng Phủ Diệp quay lại ý bảo Lạc Tráng cùng Hoàng Phủ Tỷ ở lại ngoài phòng, vội vàng vào phòng.

“Đồng, người thế nào?”

Bụng đột ngột căng thẳng, cái thứ bên trong kia tiện thể đá y một phát, đau đến y sắc mặt trắng bệch.

“Ta không sinh nữa...A!”

“Đồng, ta đây, ngoan, đừng nói vội.” Ôn nhu thay người trước mắt sửa lại tóc, quay đầu hướng bà đỡ lúng túng băng lãnh nói: “Các người đứng đây làm gì? Còn chưa hỗ trợ?”

“Nhị hoàng tử, việc này, việc này...” Bà đỡ mồ hôi đầy mặt nhưng bất chấp sát: “Thai vị bất chính, hơn nữa...”

“Còn gì nữa? Thai vị bất chính phải làm sao?”

“Ngài từ bên trong lõi tiểu chủ tử ra, nô tỳ sẽ hỗ trợ.” Vốn nên dùng tay tương thai vị chuyển chính, nhưng lúc này hài tử đã hạ bồn, nếu không lấy sớm sợ sẽ chết ngạt trong bụng mẹ, giờ cũng chỉ còn cách đánh cuộc, mượn ngoại lực lõi ra.

“A!” Hoàng Phủ Đồng mạnh hít vào một hơi thở.

“Sinh rồi! Sinh rồi! Đúng một tiểu vương gia! Đúng một tiểu vương gia!”

“Oa!” Hoàng tử mới sinh bị ma ma đánh thật mạnh vào mông. Nhân gia còn không biết cái gì cùng cái gì đã bị đánh, người nói có thể không ủy khuất sao? Cái miệng chúm chím kia nghẹn “Oa” khóc thành tiếng.

Hoàng Phủ Đồng thấy hài tử, hơi chút thả lỏng, chợt trước mắt tối sầm.

Hoàng Phủ Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng bà đỡ cấp bách như kiến bò trên chảo.

“Trong bụng đại hoàng tử còn một tiểu chủ tử, thai vị bất chính, chủ tử ngài có thể dùng lực tương thai vị về chính không? Nô tỳ tay vụng, cũng không có khí lực...”

Hoàng Phủ Diệp vừa mới thả lỏng lập tức buộc chặt. Cái gì? Còn có một?

Đồng đầu choáng váng não trạng, nghe thấy trong bụng vẫn còn, mặt liền tái xanh. Sinh một người đã như vậy, sinh hai người chẳng phải lấy mạng y.

Hung hăng từng Hoàng Phủ Diệp đầu sỏ gây nên mọi chuyện, lại bị một trận đau nhức thành linh xông tới làm cơ thể buộc chặt.

“Đồng, cố gắng lên.” Đưa tay đặt trên cái bụng cao cao hở ra vận khí, Hoàng Phủ Diệp hôn lên mắt Đồng, cười cổ vũ.

“A...!” Tên bao tử này so với huynh trưởng của hắn càng thêm ác liệt, không chỉ cứ ở lý trong bụng cha hắn không chịu đi ra, còn đúng Hoàng Phủ Đồng một trận quyền đấm cước đá, đau đến y ngay kêu cũng không kêu nổi.

Y rất tin vào nội lực của Diệp, nhưng hiện giờ y không còn chút sức lực nào nữa, sợ không sinh được.

“Đại hoàng tử, ngài cố lên...bằng không tiểu chủ tử không bảo toàn được.” Dưới tình thế cấp bách, cũng bất chấp kiêng kỵ nữa, lớn tiếng nhắc nhở Hoàng Phủ Đồng đã thần chí tan rã.

Không bảo trụ được? Không dùng sức sẽ không bảo trụ được?

Không biết lấy đâu ra khí lực, Hoàng Phủ Đồng mạnh ngẩng đầu, cố hết sức.

Rốt cuộc ngênh đón một tiếng gào khóc.

Mê muội, lỗ tai ong ong rung động, sau đó cái gì cũng không biết nữa.

Tái tỉnh lại đã là buổi trưa hôm sau.

Mắt bị ánh dương quang đâm đau nhức, trước mắt mơ mơ hồ hồ xuất hiện một bóng người.

Một lát mới nhìn thấy rõ.

Đúng Hoàng Phủ Diệp mỗi tay ôm một đứa bé.

“Đồng, người tỉnh?” Thấy y tỉnh, Diệp rất vui mừng.

“Hài tử, đưa ta xem.” Thanh âm khàn khàn, hầu như nghe không rõ làm Hoàng Phủ Đồng không khỏi nhăn mày.

Hai quả cầu thịt thịt được đưa tới trước mặt y.

Hài tử đều giống Diệp, trắng trẻo, rất khả ái. Hai bé trai khác Diệp cùng y, trông rất giống nhau, như từ một khuôn mẫu đi ra.

Khuôn mặt phần đô đô, phối hợp với đôi mắt ngập nước, không giống trẻ sơ sinh nhiều nếp nhăn, hai tiểu tử mới sinh một ngày đêm có chút béo, thật sự rất khả ái.

“Rất khả ái, đúng không?” Hưng phấn ghé vào trước mặt Hoàng Phủ Đồng, đầu còn bóng dáng lãnh mỹ nhân nữa.

“Đặt tên chưa?”

“Chưa đặt, chờ người tỉnh lại cùng nghĩ.”

“Hoàng Phủ Duẫn, Hoàng Phủ Thần làm sao?”

“Tốt.” Nhẹ nhàng xoa tiểu bao tử trong lòng, giống như trên bảo.

Ha hả, cho dù thông minh như Hoàng Phủ Diệp cũng nhất định không nghĩ ra, mấy năm sau, hắc rất ghét hai tiểu bóng đèn kia, hận không thể trói cả hai đứa lại.

13. Chi Hoa Chúc - Chương 13: Tướng Quân Vương Phi Chi Đệ Đệ Hôn Ca Ca

“Lạc.” Hoàng Phủ Tí ôm chặt người trong lòng, càng tới gần cao trào, y lại càng cảm thấy không phải hiện thực.

“Ân... A... Người... chậm...” Lạc Tráng mẫn cảm hơi cong người, ngón tay quần lấy khăn trải giường, các ngón tay cũng bởi quá sức mà trắng bệch.

“Lạc, đừng ly khai ta...” Một dòng nước ấm bắn vào trong cơ thể Lạc Tráng, mẫn cảm run rẩy, phân thân phía trước hơi đứng thẳng, Lạc Tráng quy nằm úp sấp trên giường, mặt đỏ ửng, nhưng thủy chung không đạt được cao trào.

“Lạc... Người... không... sao chứ?” Phát hiện dị dạng của Lạc Tráng, Hoàng Phủ Tí cẩn thận khê lật hắc, nhưng nam căn bản bột kia nhượng Hoàng Phủ Tí sợ hãi. Những lần hoan ái trước đây hai người đều có thể cùng đạt cao trào, nhưng từ sau đêm đó, Lạc tại trong hoan ái luôn luôn vô pháp đạt được cao trào.

Lạc Tráng híp mắt, tình dục vị thốn, vô tình lộ vẻ quyến rũ, mồ hôi trên da thịt mạch sắc dưới ánh trăng càng thêm hấp dẫn, bụng bởi sinh sản có chút lỏng nhưng không hề giảm mị lực nam tính.

Hoàng Phủ Tí thấy Lạc Tráng như vậy chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, giữ lấy vừa rồi hoàn toàn thiếu, nhưng hiện giờ giải quyết vấn đề của Lạc Tráng quan trọng hơn.

Hoàng Phủ Tí chỉ do dự một chút, bàn tay thon dài liền ôm lấy tiền đản chưa giải phóng của Lạc Tráng, nhiệt độ thiên thấp kích thích Lạc Tráng run rẩy.

“Đừng...” Lạc Tráng hướng về phía trước, muốn thoát khỏi bàn tay phiền lòng kia, hưng khí của Hoàng Phủ Tí còn chưa rút ra bởi Lạc Tráng hướng về phía trước mà thoát khỏi dũng đạo, mất đi ảm áp phản xạ kéo lấy chân phải của Lạc Tráng, dùng lực, một tiếng “xích xích”, Lạc Tráng cảm thấy đông tây kia lại vào trong cơ thể, vừa thẹn vừa giận giãy dụa muốn ly khai.

“Lạc, ngoan, đừng cử động.” Hoàng Phủ Tí không muốn ép buộc hắc, ghé vào bên tai hắc nhẹ giọng hồng.

“Vương gia...” Lạc nhú mày, hắc không thích bị coi như trẻ con, dù sao hắc cũng là một nam nhân thành thực có hai con.

“Lạc, đừng làm ta tức giận.” Ôn nhu liếm thùy tai Lạc Tráng, “Gọi ta Tí, Lạc của ta.” Cẩn thận xoa bóp tiền đản của Lạc Tráng, làm Lạc Tráng khẽ run.

“Không nên... xoa...” Lạc Tráng xấu hổ đỏ mặt, Hoàng Phủ Tí ác liệt nhéo nhéo tay.

“Ngà...” Hoàng Phủ Tí như chợt tỉnh ngộ, “Thì ra Lạc không thích xoa.”

Lạc Tráng còn chưa kịp hiểu, đột nhiên bị lật lại, hưng khí bành trướng trong cơ thể bị chậm rãi rút ra, phần eo tê dại, nhẹn không được hừ hừ một tiếng.

“Như vậy... Lạc sẽ thích chứ?” Hoàng Phủ Tí cúi đầu cười đến khả nghi, sợi tóc đen bóng tùy ý rơi trên tiểu phúc bằng phẳng của Lạc Tráng, ngựa ngựa, Lạc Tráng chợt cảm thấy bất hảo.

“Người...” Thấy người nọ mở miệng không chút do dự hàm chính tiền đoan, Lạc Tráng nghĩ chính điên rồi. “Buông ra!” Trong giọng nói có chút hoảng trương, muốn ngồi dậy lại không ngờ cấp người nọ một “thâm hầu.”

“Ồ... Khái khái...” Hoàng Phủ Tí kịch liệt ho khan, “Người đừng động...” Nhân thần ai oán trừng Lạc Tráng, một thời làm Lạc Tráng nhìn ngốc.

“Người... người sao lại làm thế.” Không nói tới thân phận cao quý của Hoàng Phủ Tí, chỉ với tính cách duy ngã độc tôn của người nọ đã không thể làm chuyện này, Lạc Tráng ghen hòng nhìn trần trời.

“Sao lại không thể, trước đây người vẫn thường làm cho ta mà.” Vừa nhắc tới trước đây, Hoàng Phủ Tí thấy đau đớn trong mắt Lạc Tráng, trong lòng căng thẳng, “Ngu ngốc, chuyện người có thể vì ta làm, ta Hoàng Phủ Tí đương nhiên cũng có thể làm cho người.”

“Người...” Lạc Tráng không biết phải nói gì.

“Ta yêu người... Lạc... Ta yêu người...” Sợ vợ lại cự tuyệt, Hoàng Phủ Tí vội vàng biểu lộ tâm ý.

Vươn đầu lưỡi liếm vật bán bột, không hề cảm thấy ác tâm buồn nôn, chỉ cảm thấy hạnh phúc.

Lạc Tráng muốn lùi lại, lại bị Hoàng Phủ Tí làm thoải mái không gì sánh được, bất tự giác đóng đưa cơ thể.

Khoang miệng ẩm áp cùng hồng lưỡi linh xảo, hơn nữa lại là người mình yêu nhất, rất nhanh thân thể Lạc Tráng liền đóng đưa nhanh hơn, “Người... tránh ra... A”, một tiếng gầm nhẹ, dịch thể của Lạc Tráng bắn vào trên mặt Hoàng Phủ Tí.

“Ta... Ta... Người...” Lạc Tráng quay mặt đi. Tốt, hẳn không còn mặt mũi gặp người nữa.

“A, nguyên lai muốn như vậy, như vậy, còn như vậy... Ân, không sai.” Lạc Diệp trong mắt tràn đầy tiểu ý, hôm nay quả nhiên được lợi phỉ thiến, cũng không uống hán đường đường nam tử hán đi nghe trộm nhìn lên.

“Diệp, chúng ta đang làm gì thế hả?” Lạc Đồng cuối cùng cũng không nhịn được nữa, tuy không vui nhưng cũng không dám nói quá lớn, rất sợ làm hai vị cha trong phòng phát hiện, phá hủy kế hoạch của Diệp sẽ bị hán cần nhân mãi.

Thế nhưng... khê cau mày, vì sao y hiện giờ không thể đi uống canh hạt sen, không thể tới hoa viên ngắm hoa sen, lại cứ phải đứng chờ ra ở đây?

“Hừ.” Lạc Diệp mắt lé nhìn Lạc Đồng. “Cha cùng Vương gia cha đang làm chính sự, ta muốn nghiên cứu.” Lời nói thốt ra rất kinh người.

Lạc Đồng tròn tròn mắt, “Đúng rồi... trông cha hình như rất thống khổ, ta vào giúp hán ba.” Lôi kéo ống tay áo bào đệ cầu xin.

“Ngu ngốc.” Lạc Diệp vừa hô lên mới phát hiện chính quá lớn tiếng, cẩn thận nhìn phòng trong một chút, hai người bên trong làm chính vong tình, hình như không phát giác động tĩnh dị thường.

“Ta đâu ngốc?” Lạc Diệp bất mãn cong môi, “Cha hôm qua nói ta rất thông minh.” Lạc Đồng bất mãn Lạc Diệp đánh giá chính như vậy. Y xác thực không thông minh bằng Lạc Diệp, nhưng chỉ kém hơn chút xíu thôi, y đâu có ngu ngốc.

“Người chỗ nào cũng ngốc, lớn lên ngốc, biểu tình ngốc, nhìn đâu cũng ngốc.” Lạc Diệp một bên quan sát động tác hai người trong phòng, một bên khi dễ Lạc Đồng.

Lạc Đồng không nói gì nữa, Lạc Diệp quay lại nhìn y, nhưng chống lại đôi mắt ngân ngấn nước. “Ta không ngốc, Diệp mới ngốc, người ngốc người ngốc.” Lòng tự trọng của tiểu tiểu nam tử hán bị tổn thương, đã bấp chập chính hiện trạng, lạc đồng “oa” khóc thành tiếng.

Trong phòng truyền tới một ánh mắt băng lãnh, Lạc Diệp nhú mày, “Đừng khóc nữa, bị phát hiện sẽ bị cha đánh đòn.” Ôm Lạc Đồng cẩn thận tránh né ánh mắt kia, đừng đùa, hắn còn chưa xem hết sao có thể bị phát hiện.

“Mặc kệ. Ta rất thông minh.” Lạc Đồng nổi giận cũng không để ý tới cảnh cáo của Lạc Diệp.

“Ô...” Lạc Đồng kinh ngạc mở to hai mắt, y không biết lúc này chính nên làm gì, đầu lưỡi... bị cuốn lấy, chỉ có thể phát sinh tiếng ô ô.

“A... Tí.” Lạc Tráng trặc trở kêu tên Hoàng Phủ Tí, không ngừng rên rỉ. “Bên ngoài... ân... bên ngoài... a... có người...” Tùy theo động tác kịch liệt của Hoàng Phủ Tí, Lạc Tráng chỉ có thể theo y động đưa thất lưng, da thịt màu mật ong thăm ra một tầng bạc hân, Hoàng Phủ Tí giảo vắn lên phần eo mẫn cảm của Lạc Tráng, lưu lại dấu vết ái muội.

“Ngoan, đừng để ý, hoá tư thế khác, chúng ta kể tục.” Trong lúc kích tình, giọng nói Hoàng Phủ Tí mang theo mỉa hoặc dị thường, Lạc Tráng ngoan ngoãn nghiêng người, còn muốn nghe động tĩnh ngoài phòng, nhưng bị Hoàng Phủ Tí dính lỏng mà lực bất tòng tâm, chỉ có thể cắn môi cầu khẩn chính đừng rên rỉ nữa, không còn chút tâm tư đi quần bên ngoài.

Biết chính đã bị phát hiện, bất quá, Vương gia cha hình như không thêm quan tâm sống đông cung không thích hợp trẻ con bị hai đứa nhìn thấy, Lạc Diệp thở phào nhẹ nhõm, môi đặt trên môi Lạc Đồng cũng buông lỏng.

“Người... Người là đệ đệ của ta!” Lạc Đồng thấy khó hiểu, đệ đệ dĩ nhiên dùng miệng khi dễ y.

“Đúng vậy.” Lạc Diệp lại bắt đầu nghiên cứu hoạt động trong phòng.

“Vậy sao người lại hôn ca ca?” Lạc Đồng chịu không nổi cuối cùng cũng hỏi nghi vấn trong lòng.

“Đệ đệ vốn có thể hôn ca ca.” Lạc Diệp nói dối không hề đỏ mặt, nói xong liền quay lại hôn Lạc Đồng.

“Nga... Phải?”

“Ân, không sai a.” Tiểu ý trong mắt Lạc Diệp lại tăng lên.

Lạc Đồng vẫn thấy có chỗ không đúng, thế nhưng lại không nói rõ không đúng chỗ nào, sợ dĩ y quyết định không nghiên cứu nữa, dù sao được hôn cũng rất dễ chịu.

14. Chi Hoa Chúc - Chương 14: Tướng Quân Vương Phi Chi Kẻ Thứ Ba

“Đừng động...” Hoàng Phủ Tí ôn nhu cầm lấy lá khô trên tóc Lạc Tráng.

Lạc Tráng đang ngồi dưới gốc cây trong ngự hoa viên thiên miên, ngũ diệu mềm nhẹ cùng trọng lượng trên đầu đột nhiên xuất hiện làm hắn giật mình, Lạc Tráng hút hấp mũi, tựa đầu tiếp tục ngủ. Hoàng Phủ Tí bên cạnh sững nịch cười. Động tác hắn mê hoặc y. Khẽ hôn lên trán Lạc Tráng, Hoàng Phủ Tí chợt thấy Lạc Tráng dụi mắt nhìn y.

Mở miệng xin lỗi. “Ta không nghĩ tới sẽ đánh thức người, Lạc.”

“A... Gần đây hình như ta rất thích ngủ.” Lạc Tráng chậm rãi tỉnh táo lại, vốn chỉ muốn ngấm cảnh, ai ngờ một lúc liền ngủ quên.

Gió thu thổi qua, Lạc Tráng vô ý thức dùng hai tay ôm chính, ngoài ý muốn phát hiện chần nhưng khoác trên người, cười hạnh phúc, Hoàng Phủ Tí thấy vậy ngực cũng rất ấm áp.

“Để ta nghe một chút.” Hoàng Phủ Tí ngồi xuống bên cạnh ghế Lạc Tráng ngồi, không còn lệ khí cao ngạo nữa, giờ này y chỉ là một người bình thường, muốn nghe thanh âm con mình.

“Đúng trầm!” Buồn cười sửa lại y, đã là hoàng đế nhưng suốt ngày xưng ta.

“Ta... là ta, cũng chỉ là ta.” Dán tai lên trên bụng đã hở ra của Lạc Tráng, nhỏ giọng hầu như vô pháp phát hiện. “Trước mặt người, ta vẫn là ta, Lạc, người là đặc biệt với ta.” Bảo bảo cử động trong bụng, Lạc chắc rất đau, ngẩng đầu nhìn Lạc Tráng đang cười, muốn tìm một ít nguy trang.

“A...” Lạc Tráng cười rất tự nhiên, có thể đau đớn này với hắn là vui sướng. “Tồn tại đặc biệt?” Ôn nhu chỉ thuộc về một mình ta a, chờ đã lâu, thực sự lâu lắm.

“Hoàng! Phũ! Đồng!” Hoàng Phũ Diệp gần giọng gọi, muốn phát tiết tức giận của hắn.

“Diệp, mau nhanh tới nghe tiếng đệ đệ.” Nụ cười của Hoàng Phũ Đồng xuất hiện trong phạm vi nhìn của Lạc Tráng, hắn không khỏi nhìn Hoàng Phũ Tí cầu cứu.

Đúng vậy, Hoàng Phũ Đồng rất thích tiểu bảo bối trong bụng Lạc Tráng, vừa nhìn thấy Lạc Tráng liền không chịu ngồi yên, liên tục xoa, liên tục hỏi.

“Cha! Phụ hoàng!” Không khống chế tốt tốc độ, cứ vậy đánh vào trong lòng Hoàng Phũ Tí.

“Đồng nhi, có chuyện gì vậy?” Hoàng Phũ Tí đứng lên ôm lấy Lạc Đồng đang kích động, đối mặt với hải tử cùng Lạc Tráng tương tự bảy tám phần, ngữ khí cũng ôn nhu.

“Cha, phụ hoàng.” Đi theo phía sau là Hoàng Phũ Diệp sắc mặt bất thiện, “buông Đồng ra.” Lạnh lùng nhìn Hoàng Phũ Tí, sau đó nhìn Hoàng Phũ Đồng ngăn người nhìn bụng Lạc Tráng, tức giận nói.

“Ân, Đồng nhi xuống thôi.” Như nhìn ra thứ gì, Hoàng Phũ Tí cười như mèo vừa ăn vụng.

“Cha, tiểu đệ đệ lúc nào mới ra.” Hoàng Phũ Đồng quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, vừa xuống đất liền chạm vào bụng Lạc Tráng, hỏi vấn đề ngày nào cũng hỏi.

“Sắp rồi, mấy tháng nữa thôi.” Đối mặt với Hoàng Phũ Đồng trời sinh tính ngậy thơ, ai cũng vô pháp không trả lời, dù vấn đề này đã bị hỏi rất nhiều lần.

“Ta bảo rồi, không được gọi hắn đệ đệ!” Sắc mặt Hoàng Phũ Diệp càng ngày càng kém.

“Vậy gọi thế nào, gọi tên à?” Hoàng Phũ Đồng ủy khuất nói, vì việc này mấy hôm nay Diệp luôn không để ý tới y.

“Vậy càng không được.” Gọi tên? Đừng đùa. Người được Đồng gọi tên chỉ có thể là hắn, người được Đồng xưng đệ đệ cũng chỉ có một mình hắn.

“Vậy ta gọi thế nào?” Nhỏ giọng oán hận, “Bảo bối? Bảo bối! Diệp! Ta... ta gọi... hắn...” bị nhãn thần tức giận của Hoàng Phũ Diệp sợ tới im miệng.

“Uy, người gọi hắn uy.” Hoàng Phũ Diệp suy nghĩ một chút, lời vừa ra làm mọi người ghen hờn, nhìn nhìn hắn, Hoàng Phũ Tí mở miệng.

“Diệp nhi, dù sao trong bụng cha cũng là đệ đệ của ngươi.” Tiểu gia khóa này sao lại hay ghen như thế chứ.

“Hừ.” Không hề chút cảm tình liếc nhìn bụng Lạc Tráng, “Cái loại đồng tây này sao lại là đệ đệ của ta, hắn là kẻ thứ ba.” Chẳng biết từ này nghe được ở đâu, nhưng nghĩ dùng tại Hoàng Phũ Kháp chưa xuất thế phi thường phù hợp.

“Đệ...” Lạc Tráng tưởng cầm chén trà bên người uống, nhưng nghe lời vừa rồi tay liền mềm nhũn, hơn phân nửa nước trà đổ ra chần lóng, lưu lại vết bẩn.

“Lạc, ngươi không sao chứ?” Lập tức khẩn trương.

“Không... không có việc gì, chỉ bắn chần thôi.” Lạc Tráng cười cười, tên này đang khẩn trương.

“Đồng, chúng ta về đi.” Hoàng Phũ Diệp nhíu mày. Hắn không thích như vậy, rất không thích, ca ca của hắn, Đồng, rất ôn nhu xoa kẻ khác.

“Nhưng, Diệp, bảo bối rất khả ái.” Đồng không hiểu vì sao Diệp lại tức giận, đệ đệ trong bụng cha rất khả ái, thật mong hắn mau sinh.

“Bảo bối?” Hoàng Phũ Diệp càng ngày càng tức giận, nhưng Hoàng Phũ Đồng vẫn không hề phát hiện.

“Ân, chúng ta gọi hắn là bảo bối nha, Diệp.” Trưng cầu ý kiến bào đệ, Đồng hưng phấn đỏ mặt, vì chính nghĩ ra một cách gọi khả ái mà tự hào.

“Tùy người.” Trong mắt hiện lên cô đơn. Hấn đã ngăn cản, nhưng Hoàng Phủ Đồng vẫn cố chấp muốn gọi kẻ thứ ba kia là bảo bối, hấn lấy gì phản đối đây. Đệ đệ? A, cái tên trong bụng chưa ra đời kia cũng là đệ đệ, sợ còn trọng yếu hơn ta ba.

“Phụ hoàng, cha, ta về diện trước.” Hoàng Phủ Diệp xoay người đi, liếc nhìn Hoàng Phủ Đồng cùng thai nhi trong bụng vui vẻ giao lưu, ly khai, lần đầu tiên một người ly khai.

Lạc Tráng cùng Hoàng Phủ Tí nhìn nhau, trong mắt Lạc Tráng chỉ có lo lắng, nhưng trong mắt Hoàng Phủ Tí chỉ toàn tiêu ý.

“Diệp hấn...” Lạc Tráng nhìn bóng lưng Hoàng Phủ Diệp thì thào.

“Ân, ta biết.” Hoàng Phủ Tí cắt đứt lời Lạc Tráng, nhân thần ý bảo hấn đừng nói nữa, bởi vì Đồng nhi ở đây.

Không sai, Diệp nhi thích Đồng nhi, đúng vậy, thích, đều không phải thân tình đối với huynh trưởng, mà là thích có độc chiếm.

Hoàng Phủ Tí khẽ cười, giống như lần đầu y gặp Lạc Tráng, cười bao hàm tính toán cùng mưu kế.

“Diệp, Diệp!” Hô rất nhiều lần nhưng Hoàng Phủ Diệp không hề đáp lại, Hoàng Phủ Đồng không khỏi có chút lo lắng.

Hoàng Phủ Diệp gần đây rất kỳ lạ, hấn nguyên bản không hay nói gần đây càng ít lời, lãnh đạm không giống bạn cùng tuổi cũng ngày càng tăng trưởng, trước đây rất hay bám lấy bào huynh Hoàng Phủ Đồng, nhưng gần đây cũng không hề cùng y đồng hành, thậm chí còn có cảm giác, hấn đang cố gắng mặc kệ Đồng.

Hoàng Phủ Đồng cũng không ngu dốt, y chỉ đơn thuần, y cũng nhận ra đệ đệ thân thiết đang xa cách y.

Gọi nhiều lần không có kết quả, Hoàng Phủ Đồng không chút do dự kéo lại Hoàng Phủ Diệp, Hoàng Phủ Diệp liền dừng bước.

Không có im lặng như trong dự liệu, Diệp quay lại, nhàn nhạt hỏi: “Có việc gì?” Ngữ khí lãnh đạm.

“Diệp, chúng ta cùng đi xem bảo bối đi.” Hoàng Phủ Đồng lộ ra mỉm cười khả ái.

Trong mắt Hoàng Phủ Diệp tràn đầy trào phúng, không cam lòng cùng khổ sở.

Hấn khép hờ hai mắt, “Xin lỗi, ta muốn luyện kiếm.” Ngón tay đâm mạnh vào lòng bàn tay, mở mắt ra, trong mắt chỉ một mảnh bình tĩnh.

Hấn phải đi, Hoàng Phủ Đồng nhưng phản xạ kéo mạnh, y không muốn hấn đi.

Hoàng Phủ Diệp thấp hơn Hoàng Phủ Đồng một chút, bởi vậy khi hấn nhìn Đồng cần phải hơi ngẩng đầu, nhưng hấn thấy rất rõ, sợ hãi trong mắt Hoàng Phủ Đồng.

Hoàng Phủ Diệp cười, vậy sau lấy tay rút khỏi tay Hoàng Phủ Đồng, hấn làm rất chậm, từng ngón từng ngón rút ra.

Đến khi Hoàng Phủ Đồng tỉnh lại, Diệp đã đi rất xa.

Sao lại thế? Diệp không muốn y nữa?

Tiểu tiểu mũi nhú lại, nước mắt cứ thế rơi xuống. Y không biết vì sao lại khóc, nhưng đối mặt với lạnh lùng cùng ghét bỏ của đệ đệ, trái tim y mạnh co rút, buồn bực trong ngực làm y chịu không nổi.

Diệp, không nên đi.

Nước mắt che lấp bóng lưng Hoàng Phủ Diệp.

Chẳng biết từ lúc nào, đệ đệ đã bị thay bằng Diệp, tiểu Đồng không hiểu đau đớn này là gì, nguyện vọng của y rất đơn giản, y muốn ở bên Diệp.

Có thể, song sinh tử thật sự có cảm ứng.

Hoàng Phủ Diệp dừng lại, hần tựa hồ nghe thấy Đồng gọi hần, cơ thể phản ứng trước ý nghĩ, chậm rãi xoay người.

“Diệp.” Thấy đối phương không đi nữa, trong mắt lộ ra vui mừng, bước nhanh tới trước mặt Hoàng Phủ Diệp.

“Ân.” Liếc nhìn, tưởng ra vẻ không quan tâm, nhưng không tự chủ được lau đi nước mắt trên mặt Đồng: “Thế cũng khóc, thật không tiền đồ.” Hần không chế trái tim đau đớn, lạnh lùng trào phúng.

“Ta không khóc. Ta là ca ca, chỉ có đệ đệ mới khóc.” Khuôn mặt đầy lệ ngân, thanh âm nồng đậm giọng mũi làm những lời này hoàn toàn không có sức thuyết phục. Hoàng Phủ Đồng trời sinh tính ngây thơ nhưng hiểu thấu phi thường coi trọng khí khái tiểu nam tử, lung tung lau nước mắt, ngẩng đầu tưởng chứng minh chính kiên cường.

“Đúng, người không khóc.” Bề ngoài lạnh lùng của Hoàng Phủ Diệp tại trước mặt Hoàng Phủ Đồng khả ái ảm ảm đổ sập.

Bất động thanh sắc biến mất độ cung nơi khóe miệng, xoay người muốn chạy, nhưng thấy Hoàng Phủ Đồng thiếu chút nữa lại òa khóc.

Bất đắc dĩ cười cười, kiễng chân hôn lên khuôn mặt nộn nộn của đối phương: “Đi thôi, quý thích khóc.”

“Người mới là quý thích khóc.” Tuy rằng thiếu chút nữa òa khóc, nhưng Hoàng Phủ Đồng vẫn ngang bướng bảo vệ chính tôn nghiêm.

“Tên gốc.” Mặc cho đối phương cầm chặt chính tay, hần cười to, trực giác cho hần biết, đối phương sợ mất hần.

Có thể, hần cũng không phải không có chút cơ hội nào.

Nhẹ nhàng hôn nắm.

Hai tiểu nam hài tương hồ ỷ ôi tiệm hành tiệm viễn, một màn nhượng hai người ngồi dưới gốc cây cách đó không xa nhìn thấy toàn bộ.

“Tí, như vậy được không?” Biểu tình của Lạc Tráng rất ôn nhu, cảm tình của hai đứa trẻ hần không muốn cản trở, nhưng không khỏi có chút lo lắng. Con đường này hần đi rất khổ cực, mà hài tử kia còn nhỏ vậy, bọn chúng lại còn là huynh đệ, dù cho thực sự yêu nhau cũng khó tránh khỏi thế tục khinh bỉ. Hần đã từng bị khinh bỉ cùng châm chọc, hần không muốn hài tử của hần cũng thống khổ như vậy. Mà nếu hiện tại ép buộc bọn chúng phân khai có hay không thái tàn nhẫn.

“Người đừng nghĩ nhiều như vậy, cứ thuận theo tự nhiên đi. Chúng ta không cần làm gì hết, mà chúng ta cũng không làm được gì hết, tất cả cứ theo bọn chúng thôi.” Ôn nhu xoa bụng người yêu đã hờ ra, đột nhiên nhớ tới ngày thành thân, đêm đó lỗ tai Lạc Tráng dính nước đường, ngọt ngọt nhưng không ngấy, cảm giác này y hồi ức cả đời cũng không thấy chán, cảm giác hạnh phúc đó y muốn cảm nhận nữa.

“Tí... Người làm gì vậy?” Sợ đương nghiêng đầu, ướm át bên tai nhượng hần cảm thấy khó chịu.

“Đừng nhúc nhích.” Đầu lưỡi khéo léo nhẹ nhàng liếm tai Lạc Tráng.

Cảm thụ ôn độ người yêu trong lòng mình, đó chính là hạnh phúc.

Đúng vậy, bọn họ có thể làm được gì? Ngoại trừ chúc phúc cùng cầu nguyện, bọn họ không thể làm được gì cả.

Vậy đành thuận theo tự nhiên. Lạc Tráng thở dài.

Những ngày đợi sinh đúng buồn chán mà khản trương, thế nhưng Lạc Tráng cũng không hề mong sớm kết thúc. Có thể hài tử bị nhiễm tật xấu của Lạc Tráng, ở trong bụng tròn mười tháng.

Trong đêm hần sinh, dùng toàn bộ lực lượng tích góp suốt mười tháng phát huy.

“A... Tí... A...” Lạc Tráng vốn không phải muốn người thích kêu la, hần không phải nữ nhân yếu điệu, cũng không thích ồn ào, nhưng đau nhức hạ thân như muốn xé rách hần làm hần không chịu nổi.

Hài tử này phi thường nghịch ngợm, y không chịu rời khỏi bụng mẹ, giẫy dụa trong bụng mẹ, không hề muốn tới thế giới bên ngoài.

“Hoàng hậu, ngài cố gắng lên.” Lão ma ma đỡ đỡ vô số lần xoa mồ hôi trên mặt. Đây là lần đầu tha đỡ đỡ cho nam nhân.

“Lạc... Lạc... Người không sao chứ.” Cách rèm cùng người yêu nói chuyện thật không dễ chịu.

“Tí... Ta... Ta...” không có việc gì còn chưa kịp xuất khẩu, cơn đau lần thứ hai lại tập kích. Đau, phi thường đau. Lần sinh này so với lần đầu càng thêm thống khổ, hài tử nghịch ngợm hầu như làm hấn đau đến chết.

“Các người tránh ra cho trẫm.” Mắt xé hơi nheo lại, toát ra khí tích lãnh liệt.

“Hoàng thượng, ngài đứng ngội cữu vĩ không thể vào phòng sinh.” Cung nữ đứng đầu cố lấy dũng khí khuyên can. Ánh mắt của hoàng thượng làm tha run rẩy, hoàn toàn quên chính muốn nói gì.

“Các người đều rút ngay.” Thấy mọi người cuối cùng cũng tránh đường, Hoàng Phủ Tí lòng nóng như lửa đốt chạy vào.

“Tí... Tí... Ta đau...” Lạc Tráng trong lúc đau đớn thấy Hoàng Phủ Tí như người cứu mạng, hung hăng nắm chặt.

“Lạc... Không đau...” Tại trên trán ướt sũng nước của người yêu khê hôn, ngoại trừ nói vậy, y cũng không biết phải nói gì thoải mái Lạc Tráng cực kỳ đau nhức.

“Người, mau đỡ đỡ cho hoàng hậu.” Thấy ma ma một bên đứng đỡ ra, Hoàng Phủ Tí lạnh lùng nói: “Người còn đứng đó làm gì?”

“Vâng.” Bị dung mạo của hoàng thượng kinh ngạc đến ngây người, ma ma tỉnh lại, cố sức ấn bụng Lạc Tráng: “Hoàng hậu, cố sức.”

Cố dùng lực, đau đớn xé rách làm hấn ngay cả hô đau cũng không còn khí lực.

“Lạc, cố lên, hài tử sắp ra rồi.” Ôn nhu trấn an người yêu. Lạc Tráng đau đớn làm y yêu thương.

“Hoàng hậu... Nương nương... Cố lên... Đầu của hài tử đã ra rồi.” Lão ma ma hô to.

Nửa chén trà sau, tam hoàng tử nghịch ngợm cuối cùng cũng sau ba canh giờ bình an sinh ra.

“Cha.” Lạc Tráng nằm trên giường nghỉ ngơi nhìn thấy hai hài tử thì mệt mỏi cười cười.

“Đi mau đi. Không thấy cha người đang nghỉ ngơi à?” Phẩy tay như đuổi ruồi đuổi Hoàng Phủ Đồng hiếu kỳ nhìn bảo bảo.

“Đồng.” Ôm bào huynh bảo vệ, rất sợ Hoàng Phủ Tí làm bị thương bảo bối của hấn.

Uy, có làm không chứ. Tiểu quý kia là biểu tình gì? Không cần phải nhìn y như vậy chứ. Đừng quên Đồng quấy rầy Lạc của hấn a, còn lẽ thẳng khí hùng như vậy, thực tức chết người.

Liếc nhìn tiểu quý phòng bị nhìn chính, Hoàng Phủ Tí ném tới một nhãn thần “không hứng thú với người”, bĩu môi, không để ý tới tiểu quý kia nữa.

“Lạc, người mệt lắm rồi, đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi.” Cẩn thận đắp chăn cho người yêu.

Hè tháng bảy đã bắt đầu lạnh, Lạc Tráng sau khi sinh thân thể cực kỳ hư nhược, phải cẩn thận kéo lư lại bệnh.

“Bảo bối, người đó không? Mở mắt cùng ta nói chuyện được không?” Lấy tay chọc chọc mặt hài tử mới sinh còn đang say ngủ.

Nụ cười của Hoàng Phủ Diệp chợt đọng lại, còn chưa kịp vui mừng nhìn đệ đệ mới sinh, tâm tình của hấn bởi một câu “bảo bối” của tên gốc kia mà hồngбет.

“Diệp, người cũng tới xem bảo bối đi.” Hoàng Phủ Đồng vốn muốn chia sẻ mọi thứ với Diệp, chớp đôi mắt sáng sủa, thấy Hoàng Phủ Diệp đứng tại chỗ không nhúc nhích, khê giật áo hấn.

“Nga.” Không có hảo khí trả lời, không vui đi tới nhìn đứa trẻ mới sinh.

Thiết, kẻ thứ ba. Trong lòng thâm mắng. Diệp thấy đứa bé khả ái kia thật chướng mắt.

“Diệp nhi... con nói kẻ thứ ba là sao?” Hoàng Phủ Tí thấy sắc mặt Hoàng Phủ Diệp tối sầm, e sợ cho thiên hạ bất loạn, khiêu khích lửa giận nhi tử thân sinh của y.

“Kẻ thứ ba?” Hừ, liếc nhìn phụ hoàng cười đến vui vẻ: “Bên thứ ba... chính là một con chó.” Câu nói chưa thành thực nhưng đầy ghen tuông.

Hoàng Phủ Tí sững sốt, lập tức che miệng, vai không ngừng run. Đám tiểu quỷ này thật buồn cười.

Dưới ánh mắt bất mãn của Hoàng Phủ Diệp, vẻ mặt không hiểu của Hoàng Phủ Đồng cùng bất đắc dĩ của Lạc Tráng, đế vương cao ngạo của vương triều Đại Mật được vạn người kính yêu đột ngột cười to.

Kẻ thứ ba chính là một con chó.

Câu nói này dù mười năm sau, khi hai hài tử đã trưởng thành thành thiếu niên, Hoàng Phủ Tí lần thứ hai nhắc tới vẫn cười không ngừng.

Đệ đệ mới sinh, ngay ngày đầu tiên sinh ra đã làm phụ hoàng cao ngạo cười to. Sau này, tiểu ca ca được người đời xưng hoàng tử mặt lạnh cũng thường bị hắc trên đầu tới tức giận gườm gườm.

Bởi vậy được gọi là Hoàng Phủ Kỳ Tích.

Mà hắc sau này cũng lập nên không ít kỳ tích.

Tỷ như làm hoàng tử Lâm quốc nhìn hắc không chớp mắt suốt nửa ngày.

Đương nhiên... việc này đều là sau này.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-quan-vuong-phi-chi-hoa-chuc>